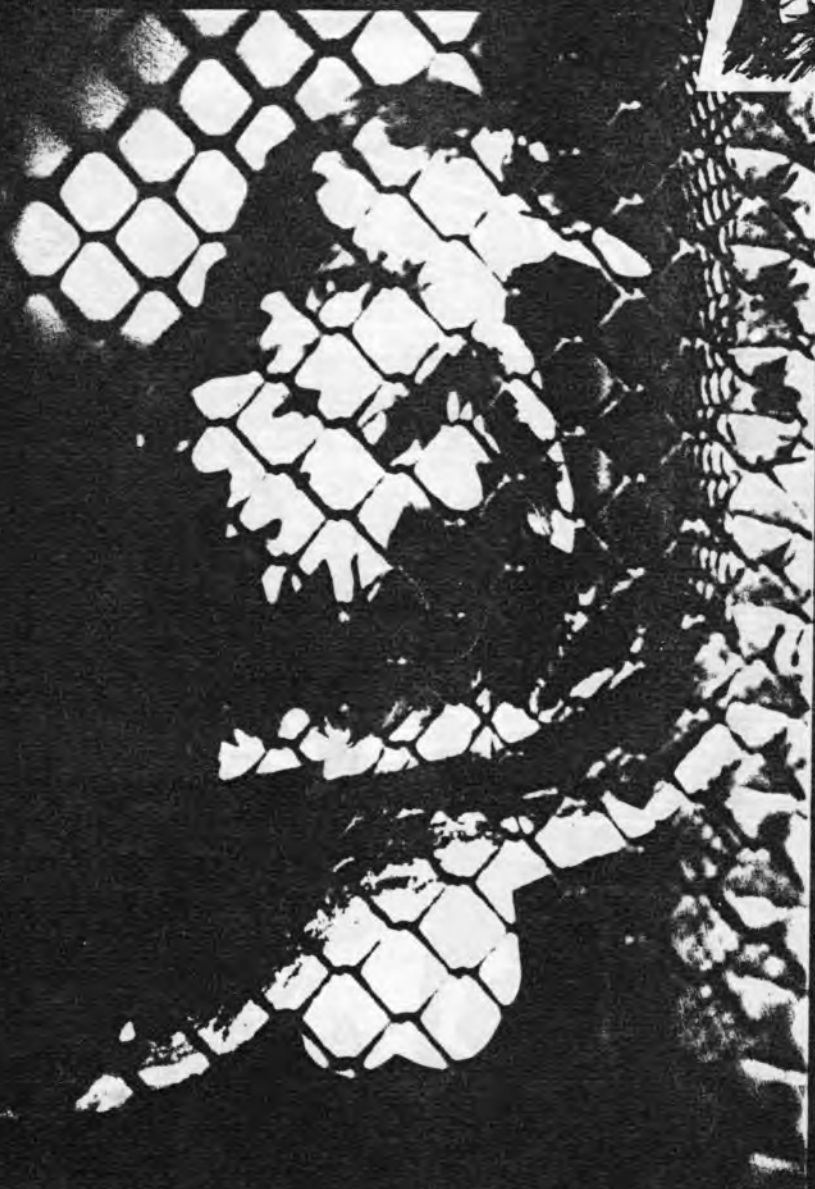

Sracka! 6

SMUTNÍ POTÁPČÍ

VÁS SMUTEK - NAŠE RADOST

Předem všeho chci napsat, že by bylo výborný, kdyby nikdo na světě nebral naši muziku vážně a to tak v Čechách chodí. Teprve pak má smysl, aby jsme se představili.

Kapela vznikla před půl rokem ve zkušebně "Frantova sboru" a to zcela spontánně. Přišel jsem příručního skladu kulis a spatřil tam našeho bubeníka za soupravou harampádí, rozbitých bubnů, šinelů a dalších nepopsatelných věcí. Spatřiv mne, začal do toho všeho mlátit a já neodolal.

pustil se do stejné činnosti jako on. Do vzniknuvšího rambajzu jsem začal zpívat jakýsi improvizovaný text, o kterém však Bohouš prohlásil, že je to málo sprostý. Nyní už sprostota přest být měřítkem kvality a odpadla úplně, ale tehdy tomu bylo jinak a z improvizovaného šilenství vznikla první píseň "Jabčka" aneb "Slovenští potápěči se taky rádi milují". Z té doby je teď

i idea, abychom nezpívali o lidech, ale o potápěčích, kterých je prokazatelně méně. Navíc domů dím kolem staré fíziárny, na jejíž fasádě je umístěna nástěnka svazarmovských potápěčů. Zdele mi to všechno dostatečně absurdní, abychom to mohli použít. Do smíchu nám v té době taky dval nebylo / a není / a tak podle hesla VÁS SMUTEK - NAŠE RADOST vznikla SMUTNÍ POTÁPČÍ. Tehdy na krátkou dobu dvoudílnní a brzy poté již s baskytarou, abychom mohli hrát k všeobecnému hopsání převzatí věci od LOU REEDA. Hrajeme jak se dá, kde se dá, ale hlavně

kde chceme. Snažíme se, aby každé vystoupení bylo trochu odlišné. Jedno jsme kupříkladu věnovali neznámému člověku očíanského původu, který nás fyzicky napadl na

premiéře našeho pořadu: "Výkopové práce", na důkaz toho, že umíme odpouštět.

ale neodpustili jsme a až ho uvidíme, tak ho zabijeme.

Na našem současném programu s námi dce spolupracuje náš

významný politický předák a tak vlastně působíme i jako ročková politická uderka. Píseň se jmenuje "SMUTNÍ

POTÁPČI taky podepsali, a proč ne!"

Do nejbližší budoucnosti připravíme nový program s názvem "NUCENÝ VÝSEK", kde bychom chtěli použít nové prvky teplické veterinární poezie a hlavně uskutečnění našeho dávného plánu -

převedení/prodeje RUDEHO PRAVA do distribuční sítě/prodejen MASNA, neboť se jedná o krvavý pištek. Jsou nám sympatické kapely: VZPURNÝ POTOMEK, AKU-AKU, UŘNOVÝ HAJ /a hlavně názvem

a LOU REED/ navždy. V této souvislosti bychom chtěli uvést poznámku, které budou rozumně snad jen teploty. Nikdy jsme nepatřili do okruhu kolem FPB a UŽ JSME DOMA a nemáme a nechceme mít

nic společného se skupinou ŠANOV a jejím manažérem.

Přesto bychom chtěli, aby se všichni měli rádi. Víme, že to nejde a proto jsme smutní. A závěr: Veškeré naše koncerty i další dělá věnujeme morální podpoře Společnosti za veselejší sou-

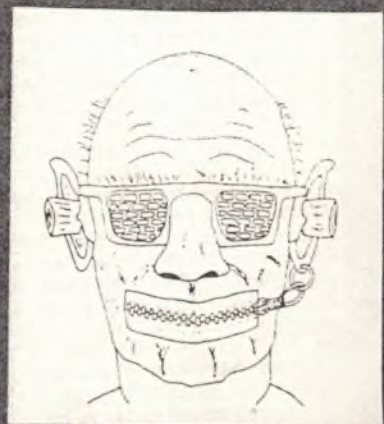
časnost.

Teplice 16.11.1989

Vedoucí tajemník Smutných potápčů

Honza Potápěč

Honza Potápěč

NABIDKA

Sračka č. 1	10 Kčs	
Sračka č. 2	15 Kčs	
Sračka č. 3-4	20 Kčs	(dvojitě číslo)
Sračka č. 5	15 Kčs	
Současný Anarchismus	20 Kčs	(výťah ze stejnojmenné knihy z roku 1910)
Sračka č. 6	15 Kčs	
Conflict	10 Kčs	(rozhovor, terty 88,89, recenze zkoncertu)
	10 Kčs	(nahrátí 88, 89 navaží předem zaslanou kazetu, a obal)

Všichni kdo o Sračku mají zájem - pište.....

Bratři Ježkové
Dělnická 27 24

779 00 Olomouc 284

BRAT- punkové a skini drží spolu". Pod tímto heslem se 2.-3. července 1989 konalo velké setkání v Hannoveru. V pátek ráno strašně chladí, 50 DM za vlak, srážka. V 15.00 hod. příjezd do Hannoveru, před nádražím je už 100 lidí a samozřejmě policajti. Počasí se lepší, nálada roste s počtem lidí a "volným pivem" z blízkého obchodníku. Policajti rozdávají letáky /"Hallo, punkové a skini....

Jsme na Vaše setkání připraveni... Budeme Vás chránit proti znepráčetelým skupinám... Nenechte se zneužít výtržníky". Sousedci ožumují, a tak dostávají plechovky od piva na své duté lebky, první láhve se tříští na betonových zdech moderní architektury, zkrátka: IT'S PUNK TIME. Po 2 hodinách toho mají policajti dost a jdou na věc. Obušky a svývolná zatýkání. Večer se pak všechno stěhuje do střediska mládeže. Ve 20.00 hod. začíná koncert, stojí ale 5 DM, a tak zůstáváme venku na ulici, kde se stejně děje víc. Na ulici postává několik set lidí a mezi nimi oddíl fašo-skinů, kteří provokují voláním "Sieghell". Několik punků jim chce zacpat hubu a pak se všichni nějak začnou hnát dolů ulicí na policajty. Vzniká totální zmatek! Punkové a skini se řežou s fašo-skinu a všichni dohromady bombardují policajty láhvemi a kameny. Civilové házejí do davu slzný plyn. Zapálené bomby explodují v řetězu policajtů. Policajtské svině si přivádějí posilu a obuchy pročistí ulici. Na poslední chvíli utečeme do dvora střediska mládeže, svině nasazují vodní dělo, všichni jsme úplně mokří.

Za hodinu je po všem. V noci je ve městě hodně rozbitého skla. Po noci pod širákem jsme asi v 10.00 opět na nádraží. Stále přicházejí další lidé. Všichni jsme vyřízení a čekáme, co se tu bude dít. Skini jsou úplně ožralí a neustále vyvolávají pracky s punky.

Ve 14.00 je nás asi 1 000, policajti stojí připraveni s helmami a obušky. Když se na nádraží rozletí skleněná tabule, začínají policajti mlátit. Všechno utíká na pěší zónu, kameny a láhve letí na policajty, praská další sklo, hra začala a bude trvat celé odpoledne. 2 000 policajtů v akci, divoké honičky po pěší zóně. Všichni, kteří se dostanou sviním pod obušky jsou brutálně zmláceni. Přes další rozbité tabule a několik zraněných policajtů, vyhrávají jasné policajti. Večer je další nepřijemnost s nacisty, kteří jsou sice všichni zatčeni, ale druhý den bez oznámení zase propuštěni. V noci se ještě konají velmi dobré spontánní demonstrace například Hannoverem. Na začátku ztratili policajti úplně přehled a běží bezmocně na demonstraci. Zatím na špičce průvodu řinčí sklo. Později jsme policajty úplně obklíčení, ale stačíme ještě dojít k nádraží, kde se pokojně rozc házíme při jasné přesile policajtů. Jo, tak tohle bylo velké setkání punků /z 2 000 lidí bylo max. 200-300 skinů/. Otázkou zůstává, co to přineslo? Skody jdou do statisíců, dva ze 17 zraněných policajtů jsou v pracovní neschopnosti, bylo zahájeno 235 trestních řízení a zatčeno 195 lidí, kteří byli v úterý všichni propuštěni /tato čísla jsou z Rýnska-Palcka/. Výsledek je jednoznačný: prohráli jsme na celé čáře. Ačkoliv nás bylo 2 000, ani na chvíli se nám nepodařilo otřást tím zasraným režimem. Skleněné tabule zaplatí pojišťovny a policajti si neodesli skoro nic. My jsme zato měli mnoho /přes 100/ zraněných a to nejhroší: téměř 200 zatčených tzn. každý desátý. Nabízí se srovnání s Krefeldem, kde koncem předcházejícího týdne 2 000 Streetfighterů uštědřilo státu těžkou porážku. Srovnatelná situace, ale úplně rozdílné výsledky: Jak se to může stát? Podle našeho názoru za to můžou lidé, kteří byli v Hannoveru. 1 500 punků, 200-300 skinů /z toho 100 nacistů/ a 200 výtržníků. Policajti jsou dokonale připraveni. A co dělají lidé: chlastají a dělají virvály!

PŘEVZATO ZE ZÁPADONĚMECKÉHO SEMIZDATU

ic proti alkoholu, ale když
e člověk po 3 dnech tak na-
ouklý, že přímo letí na zrá-
lo, nesmí se divit, že ho
policajti bez problémů vyřídí.
když je člověk správně pod
arou, je mu jedno, jestli vy-
lání výlohu, rozbije hubu ski-
ovi, punkovi nebo policajto-
i: hlavně násilí! A bohužel
ětšina lidí, jak mezi skiny
ak mezi punky na tom tak byla.
a Hannoveru se musí udělat ko-
ečné nové rozdělení: na ty,
teří mají ještě tolik rozumu,
by věděli, kdo je zodpovědný
a sračku v téhle zemi, a na
upé pucyboby, pro které by bylo
lepší, aby co nejdřív chci-
li z chlástu.

Chceš se zbavit své práce
ale potřebuješ prachy
umíráš každým dnem o trochu víc
směješ se jejich vtipům
nemyslí si, že by byly vtipné
chceš odejít
ale zůstáváš dál
pracoval bys pro svoji budoucnost
kdyby sis myslel, že nějakou máš,
ale všichni ti říkají, že nemusíš
tak čekáš na zázrak
možná ti někdo pomůže
ale na mě se nedívej
protože já NE

Kašlu na to
protože to je tvůj problém
3x Tak si koupíš pár věcí stereo
televize

abys to měl jednodušší řekneš si
že se cítíš lépe ale lžeš a ty to víš
tak začneš chápet co znamená nenávidět
šírá tě, že tě opouští to jediné dobré
tak se rozhodneš změnit to
dříve než bude pozdě ale hluboko v sobě
ty víš, že to nikdy nedokážeš

Tak to je realita na tvé tváři domníváš se jako chlapec:

Život není jedna velká party. Ale měl bys vědět,

že jsi případ k odhození. vzdal ses už předtím

než jsi odstartoval tvůj čas je promarněn

tvých 10 minut uplynulo teď mi řekni - Co

budeš dělat? nemůžeš se obrátit ani na

maminku a tatínka, víš proč?

Jsou právě jako ty

Nic není snadné

Některí lidé ti budou říkat,
že můžeš dělat co chceš
komické je, že mají pravdu
ale ne tak, jak oni to myslí
můžeš se rvát a škrábat a drápat
otročit dál za minimální mzdu
nebo s tím můžeš skončit & použít svůj mozek
přemýšlel o tom, co chceš doopravdy

Nic není snadné - Stojíš to za hovno
rozhodni se, co chceš - Pak pro to něco dělej
a nikdy se nevzdávej - Pokud je to pro tebe důležité
Nic není snadné - NIC - nic není snadné

Přijde čas, kdy si pomyslíš,
že dokonce i Bůh je proti tobě
čas kdy budeš čelit sám sobě
tak znovu mluví o zkoušení
protože je jenom jeden opravdový neúspěch
vzdávat se
je jenom jedna opravdová ztráta
nezkoušet vyhrát

SPEAKERS

mrtvé přátelství

Nemůžu ti věřit

o si o tom myslíš

nechci znát smysl tvého života

Protože jsi zneužil mou důvěru

ale jen jednou,

ak setsakra zkurveně

rádši odejdi

jsou problémy

jsou části mého života

domnívám se, že to je cesta,

další mrtvé přátelství

domnívám se,

že touto cestou jde

Ukažu ti,

že nemůžeš změnit moji mysl

tak tvrdě, jak zkoušíš

nemůžeš proniknout do mě

nerozumím ti

neposloucháš

yslíš si, že pravda

je nakažlivá nemoc

nerozumím ti

VEGETARISM

MuDr. Jaroslav BARTH

Vegetářská strava to jest strava bez masa, jest léčebným prostředkem prvního řádu u mnohých chorob. Jsou to zejména dna /pakostnice, gicht/, nemoci ledvin a jater, záněty, kaménky ústrojí močových, plnokrevnost a nebezpečí mrtvice, zkrtnutí tepen, zácpa a zlatá žíla, mnohá bolest hlavy, nervosa, vzniklá z přejídání, mnohé choroby ústrojí zaživacích aj.

Vegetářská kuchyně vylučuje požívání masa a všech látek získaných zabíjením zvířete. Nejprůběžnější vegetariáni požívají jen stravy nevařené, někteří pokládají za jedinou přirozenou stravu pouze ovoce /fruktuarismus/.

K maštění a smažení používá vegetářská kuchyně dobré přírodního másla, avšak máslo může se úplně nahradit dobrými tuky rostlinnými.

Vegetářská strava varuje se dráždivého koření a přílišného solení a proto nevyvolává pocitu žízně jako strava masitá. Proto doporučuje se abstinencím a všem kdož se abstinenty chtějí stát, zejména v první době, kdy touha po líhovinách u nich občas se dostavuje.

Samo sebou se rozumí, že vegetářská kuchyně zahrnuje také požívání líhovin a nápojů a nepřipouští jich ani ku přípravě pokrmů.

Já sám i moje chot' byli jsme před válkou přísnými vegetariány po několik let a dosud několik neděl každoročně v létě pěstujeme vegetarism a na podzim, kdy

jest velký výběr ovoce po 14 dní živíme se výhradně ovocem dle zásad fruktuarismu. Mohu proto doporučit vegetarism i jeho nejprůběžnější stupeň, fruktuarism, z vlastní zkušenosti co nejlépe.

Při vegetářské stravě není zapotřebí se přejídati. Jísti se má zvolna, jídlo má se dobře v ústech rozžvýkat a slinami promísiti a teprve, když sousto jest úplně tekuté, má se spolknouti. Tímto způsobem uspoří se mnoho práce zažívadlům a odstraní se mnohá potíže zaživací.

Vegetariáni lépe vzdorují únavě, jak dokazují četná vítězství sportovců vegetariánů v závodech zručnosti i rychlosti a v zápasech síly a vytrvalosti. Jejich nepřetížená ústrojí tělesná dovolují jim hluboký a klidný spánek, snadné myšlení, stejnoměrnou náladu a dokonalou jasnost mysle. A připojme k tomu -last, not least- opravdovou ochranu proti hlohlosti.

Ještě výše než zdravotní kladu ethickou stránku vegetarismu, jež nám zakazuje zabíjet živé tvory proto, abychom požívali jejich mrtvol.

Ukáží jen ještě jaká slavná jména v historii se pojí k vegetarismu:

V Indii to byl Buddha zakladatel nejrozšířenějšího náboženství na

světě a jeho stoupenci buddhističtí národové Indie, Číny, Japonska a Birmy jsou vesměs vegetariáni. Stoupenci theosofie, buddhismu t u rousle západním, kteří nás, jakož i v celé Evropě, Americe dosti četně jsou rozšířeni, jsou také vegetariány aspon pokud jde o pokročilejší žáky. V Řecku byli vegetariány, Pythagoras, Platon, Plutarch, Sokrates, v Římě Flinius, Seneka, Lukanus; v době nám bližší Gassendi, Pascal, Bossuet, Fenelon, Volney, J. J. Rousseau, Newton, Milton, Franklin, lord Byron, Bernardin de Saint-Pierre, Elisée Reclus, Richard Wagner, Tolstoj a jiní; Lamartine napsal s hoi kosti:

Aby ukojili svůj hlad Nemají dosti plodů, které jim Bůh v ruce klad,

Příroda se chvěje na gločinem proti Bohu, žádají jinou v krvi potravu.

sy z ostnatého drátu, nepodřídíme se veškerým omezením svobody, poně- bu bez jediné střížnosti? Podrobíme. Víme, že to všechno se děje kvůli státu, aby se překlátili zámyř skůdch. A zily záměry skůdch. A kdybychom jednoho krásného dne zjistili, že musíme omezit veškeré mimopracovní aktivity kvůli nutnému vojen-

ANTIUTOPISTICKÝ ROMÁN

KALLOCAIN

Marin Boyceová

Člověk-jakou mystiku si lidé kolem toho slova nevybudovali! Jako by to samo o sobě bylo něco ústředního, že člověk je člověk! Člověk! Vždyť je to biologický pojem. A tam, kde je to něco jiného, by bylo nelepší to co nejrychleji odstranit. Zkušenost mě naučila,

něco je, tím méně nebezpečné účinky to má. Obecná rčení se dají užívat podle toho, jak je člověk otočí, jednou tak a okamžik nato přes ně v opačném smyslu.

Ale postoj k životu není něco abstraktního. Kdyby existovala nějaká opodstatněná důvera mezi lidmi, nemohl by nikdy žádný stát vzniknout. Svatou a nutnou podstatou existence státu je naše vzájemná a důvodná nedůvera jednoho k druhému. A ten, kdo zpochybňuje tuto podstatu, zpochybňuje stát.

A jen si probíhá nemyslete, že vycházím z jakési civilistické pověry, že stát je tu kvůli nám, a ne že my jsme tu kvůli státu, jak je tomu ve skutečnosti. Myslím tím jen to, že jádro poměru je jednotlivých buněk k státnímu organismu spočívá v hladu po bezpečí. Kdybychom jednoho krásného dne zjistili, že dostáváme řidiší hrachovou polévku, že mýdlo se skoro nedá použít, že naše přebytky jsou na spadnutí, aniž to někoho zajímá, budeme reptat? Ne. Myslíme, že blahobyť sám o sobě ngní hodnota, že naše oběti slouží vyššímu cíli. A jestliže objevíme, že nám do cesty postavili zářata-

etné luxurní znalosti a luxurní schopnosti, které dříve byly součástí naší výchovy, teď u každého z nás musí ustoupit nevyhnutelnému zaměření na odborný výcvik pro práci v klíčovém průmyslovém odvětví-budeme snad potom mít důvod k nářkům? Ne, ne a ne. Jsme si vědomi a souhlasíme s tím, že stát je vše, jedinec nic. Jsme si vědomi, a skládáme se před tím, že většina takzvané "kultury"-vyjímaje technické znalosti-je a zůstane luxusem pro dobu, kdy nebude hrozit žádné nebezpečí/dobu, která se snad už nikdy nevrátí/.

civilizace egyptské s jejími pyramidami a civilizace čínské s její Velkou zdí, s jejími jezickými stavbami a poddaných, které přinesly kromě slávy faraonům a nepřístupnost Číně také nesmírné utrpení prostému lidu. Obdivování těchto památek mi proto připadá zvrhlé.

LIDI = ULHANÍ SADISTIČTÍ MASOCHISTI

Tvůj hněv je klíčem k bráně, lék přiložený k ráně,

V co jiný už nedoufal, o to jsi se stále rval

Co zbyvá je holé přežití a stále vyspělejší armáda a policie. To je jádro státního života. Vše ostatní je vedlejší.

Může někdy nějaký bůh, i kdyby to byl ten nejmrtevější ze všech bohů, dobrovolně odevzdat moc? Tak rád bych věřil, že v člověku je zelená hlubina, moře neporušené růstové síly, která by přetavila všechny mrtvé zbytky ve svém obrovském rezerváru a hojila by a tvořila na věky věků... Ale já ji neviděl. Vím jenom, že chorobní rodi-

že a chorobní učitelé vychovávají ještě chorobnější děti, dokud se chorobnost nestane normou a zdraví odstrašujícím příkladem.

Pokud bych naslouchal hlasu zdravého rozumu, musel bych strávit zbytek života v zoufalství. To, že tomu tak není, snad dokazuje jen to, že mě pud sebezáchovy nutí hledat útěchu v sebeklamu.

Kde je štěstí na tomto světě bez svobody, na světě plném násilí a hlouposti, kde jsme oběťmi zlovin, nerozumnosti a dokonce svého vlastního pohledu? Je přinejmenším pošetilé přičítat zvláštní význam stykům s příbuznými, jakožto ve většině případů s lidmi, s kterými nás nepojí nic kromě společného rodu, který jsme si ovšem nevybrali dobrovolně a svobodně; s lidmi, kteří s námi nemají společný názory ani společné cíle, prostě si nerozumíme.

Některé druhy zvířat jsou rozzumnější člověka v poměru odpovídající se svým potomstvem. V zajetí nevyvedou mláďata.

Pokud jde o jednotlivé hodnoty, nocení stupňů civilizací, je mi mnohem sympatičtější "civilizace" afrických černoškových kmenů nebo amazonských indiánů, kteří sice nejsou jenom slábnou chýši, a jinak nic než holý zadek, za to však je pro ně každý den svátek a tančí, nežli pompézní

napsal

Misanthrop.

DRUŽBA

NVU

JSOU SAMI

JSOU SAMI, JSOU ÚPLNĚ SAMI
BEZ VLÁDY, JÓ BEZE ZBRANÍ
DIKTÁTORI SRSAZENÍ, JINÁ MOŽNOST UŽ TU NENÍ
STÁLE NA NÁS JENOM KVALÍ, KŘÍČELÍ A NADÁVALÍ
LIDI SE JICH DLOUHO BÁLÍ
A ONI SE JENOM SMÁLÍ
DNESKA UŽ JIM NENÍ HEJ
KAŽDEJ JE TĚ NA NĚ ZLEJ
UŽ JIM TOHO MOC NEZBYLO
LEBACOS SE TU ZMĚNILO

V Olomouci se většinou děje nic!
takže jsem dost překvapen, když se
dozvídám, že v kině DRUŽBA se koná
koncert několika skupin, které hra-
jí opravdu hudbu a ne to čemu se
říká taky hudba a i po 17. se to na
nás permanentně valí z mas. médií.
Na druhou stranu, ale underground se
asi v žádném systému nepouští z roz-
hlasu a hlavně on to ani nechce.

Na místě samém tedy v kině Družba
/změna názvu hrozí/, pak ale zjišťu-
ji, že kromě místních ojařů Alexej
tu už nic podobného nehraje a je to
tedy akce hlavně pro houně a ne pro
nás punkáče. Lístek si ale kupuju.
Alexej jsem neviděl víc než rok a už
tenkrát se mi líbili, takže si od
toho dneska něco slibuji.

Uvnitř v sále se ovšem dozvídám dal-
ší ně zrovna potěšující věc. Pořada-
tel, pan Sekanina, po menších taha-
cích zařazuje Alexej až na samý
konc pořadu a ten bude někdy ve
21. hod. a teď jsou dvě hodiny od-
poledne. Začíná hrát první, mně
zcela neznámá, kapela z Brna, která
se představí jako The Birs /možná se
píše The Bears - nevím/. Ze zkuše-
nosti ale vím, že první kapela čes-
to slouží jen tomu, aby si zvukař
vybral aparaturu, bývá někdy tím
nejzajímavějším z celého pořadu. Ka-
pela tvoří hudebníci ze skupiny Pro
pocit jistoty, ale v The Bears s ni-
mi zpívá zpěvačka, která, světe div
se, umí zpívat. Pozastavuji se nad
tím proto, že o žádném dalším zpěvá-
kovi tohoto večera už se to říct ne-
dalo. Většina jich jenom jaksi na-
hlas recitovala, nebo ječela, však
ječet neuměla.

Zatím jsme ale teprve u druhé ka-
pely Urnový háj, která vystupuje s
pořadem Pietní akt. V podstatě se
nejedná o kapelu, ale o sdružení
šesti hudebníků a dvou delegátů ČSČ
/český svaz žen/. Ty se nazývají
plačky a srdceryvně se propláčí ce-
lým vystoupením až k úspěšnému konci.

Pořád Urnový háj by se dal charakteri-
zovat jako hudební koláž, v které
znějí smuteční písně /zahrané na úrov-
ni/ a to nejen ze ČSČ, ale i jiné v
minulosti "výborně" prosperující or-
ganizace. Mezi jednotlivými jen in-
strumentálními smutečními skladbami
čte jeden člen ansámku veselé stati-
na bývalý systém. Pietní akt je jed-
ním z prvních projektů, které se s
novou situací vyrovnaly se ctí, s hu-
morem a přitom bez různých trapností
/nedůstojných/, jinde ve společnosti
se projevujících např. spastou pos-
tavček generálů po bitvě, nebo vše-
moudrých soudců udělujících kolektiv-
ní vinnu. Prostě Urnový háj byl l.
Ze spousty dalších kapel, které hrály
poté, už byla vše dost velká nuda
včetně uznávaných Pro pocit jistoty
a Posádkové hudby Marného Slávi. Od
nich stojí za zmínku jejich nejlepší
skladba Komunistů už se nemusíme bát.

Nejnadanější skupinou se mi zdála
brněnská Nemanželská šlechta, která
má skvělého bubeníka, kytaristé taky
dobří, klavírista nevím, nebyl sly-
šet, ale dojeví stejně jako většina
na slabý výkon zpěváka. Co se týče
textů, kterým bylo rozumět, nic moc.
Je pravdou, že všechny skupiny se
nyní dostaly do těžké situace a tepr-
ve budoucnost ukáže!

No, a když jsem ještě přetrpěl
Elektrickou sviní a pár dalších stej-
ných věcí, došlo v podvečer nejdřív
na NVU /Nepřichází v úvahu/. Mladá
sympatická kapela ze Severní Moravy,
zatím bohužel bez vlastní tváře. Cha-
trně by se dali charakterizovat jako
syntéza Zony A /svým melodickým pun-
kem/ a starého Radegastu /zpívá zpě-
vačka a zpěvák/. Ve skupině jsou mim-
křikáckého obsazení i klávesy, ale
nehrají významnou roli. Nejlepší
skladba s již porevolučním textem je
Jsou sami, před sedmáctým zpíváno
Jáme sami.

A úplně na závěr mnou očekávaný
Alexej v sestavě, kterou jsem ještě

NEJANO

JSOU SAMI, JSOU ÚPLNĚ SAMI
BEZ VLÁDY, JÓ BEZE ZBRANÍ
POHLAVÁŘI SESAZENÍ
SMUTNĚ NA NÁS ZUBY CENÍ
NĚCO SE TU SEMLELO
TU A TAM TO BOLELO
NĚKDOH TO ZASEČILO
NĚJAK SE TO VOTOČILO
DNESKA UŽ JIM NENÍ HEJ
NA SVÝCH MÍSTECH NESEBĚJ
UŽ JIM TOHO MOC NEZBYLO
LEDACOS SE TU ZMĚNIL

NEPŘICHÁZÍ V ÚVAHU

KOMUNISTA, MARKISTA, STALINISTA, FAŠISTA
O KOM TO TEĎ VLASTNĚ ZPÍVÁME
KOMU SE TO VYSMÍVÁME
DNESKA UŽ JIM NENÍ HEJ
KAŽDEJ JE TEĎ NA NĚ ZLEJ
UŽ JIM TOHO MOC NEZBYLO
BYŤ TU JEJICH NIČ NEBYLO / NIČ /

neslyšel. Po policejní perzekuci loni na podzim skončilo to až u soudu/
totiž odeslání esvědčený bubeník. Skupina byla nucena načas přestat hrát
a v době, kdy znovu začala zkoušet, žádný nový bubeník nebyl k mání; sku-
pina tedy angažuje nového kytaristu a zpěvák sám usedá za bicí. Bohužel
však nestihná oboje zároveň - některé písně ze starého repertoáru za bicími
i zpívá /texty se např. týkají 28. října 1988/. Nové skladby, které
zpívá baskytarista vyzněly lépe a nakonec, jak hraje nový kytarista, těžko
hodnotit, protože nebyl slyšet, zato na něm bylo něco vidět. Když jsem na
špatnou slyšitelnost kytary upozornil zvukaře, odpověděl, že s tou kytarou
se toho moc vykouzlit nedá. A tak to vypadá, že je Alexej jako vždy na
úplném začátku.

Koncert měl komít, ale na pódiumnajednou vtrhly agilní olomoucké houně,
navíc s pěknou zpěvačkou a kytaristou Šakalem z olomoucké Nezávislé under-
groundové knihovny /tímto jí dělám reklamu - NAVŠTIVTE, NAVŠTIVTE, NAVŠTIVTE/
achromili všechny zbylé lidi v sále zcela novým hudebním směrem agrárem.

pozn. na vysvětlenou - hudebníci hrající ~~AGRAR~~ nejsou propagandisté
agrární strany (už jsem to dokonce čet v jednom polopornografičeském
plátku) ale lidé, kteří si myslí, že pokud tu máme industrial je zcela
na místě aby tu byl i agrár jako jeho lepší protějšek. Olomoucký
~~AGRARNÍCI~~ jsou seskupení ve formaci AKUSTICKÁ DYNE. Název
je zvolen jako protipól šikmých olomouckých industrialů ELEKTRICKÉ SVINĚ.

pozn. č. 2 - polopornografičeským plátkem je myšlen celkem
dost dobrý pardubický bulleting PANAG.

pozn. č. 3. ukázkou agrárního textu AKUSTICKÉ DYNE!

MÁNIČKY SE DOMLUVILI
A UNDERGROUND ROZPUSTILI
NIKDO NETUŠIL TU ZRADU,
KDYŽ HAVEL ZAMÁVAL Z HRADU

MRAZÍ, MRAZÍ, MRAZÍ
MRAZÍ, MRAZÍ, MRAZÍ
MRAZÍ, MRAZÍ, MRAZÍ
V MRAZÍRNÁCH JABLÍČKA VRAZÍ

ukázkou agrárního textu
protestujícího proti hr-
běmu zacházení s jablčky
v mrazírnách.

POHEROMA V PIVOVARU

ROZBILY SE SUBY
ZLÁMALY NÁM ŮBY
BĚLNÍCI BOJTE SE
HEKTOLITRU DEPRESE

LIDÉ JEJĚMEN ZASELI
PŘIPRAVILI SLAD
UVAŘILI PIVO
NA VĚKY BUDOU SPÁT

SLÉPUJI SI DĚČKA Z ABC
A PETUJU PŘÍTOM KANACOM

AGATHOCLES *Biogrindaphy* GRINDCORE

Agathocles... už jenom neúnmyslná zmínka tohoto zlověstného jména trhá vaše mozky - vě buňky a vyvolává bolest hlavy... K minulosti tohoto "šilného výtvoru" se budeme vracet k 24. srpnu 1987, kdy se stala osudová nehoda na jednom místě v Belgii. Jedna žena zvrátila vnitřnosti, spadla na ostrý předmět a zemřela na těžká poranění. Pro Agathocles to byla vynikající příležitost k vytvoření jádra bicí skupiny. A tak tento nebezpečný čin roste uvnitř jedné silné, trvalé a nejvíce posedlé kapely v Západní Evropě. Začínali na zatemnělých parcelách a bylo již zapomenuto několik těžkých hlučných projektů od Jana Fredericka a Ervina Vanderberga jako jsou "Hellsav"-K čertu, "Mayhemic Squadrons of Dead"-/M.S.D./-Eskadrona smrti, "Menstrual Garbage"-Brak, "Dead"-Mrtvý, "Extreme"-Extrem.

Ervin se rozhodl pro bicí a občas si prohodil s Janem kytaru a zpěv. Potom byl nalezen schopný basový hráč Ronny Wiedyk. Motivovali se úžasným úspěchem jejich prvních hitů. Trio začalo intenzivně pracovat na jejich vlastních kompozicích. Později se spojili s kytaristou Jakke Wijgerssem a Jan se proto mohl soustředit na svůj vlastní růst. Četné hity byly udělány s domácími soubory jako např. Ear Damage, Tyfoon, Distress, Extrem, Mind Exit, Youth Crew, Occultation, Chronic Disease, a cizími jako např. Chronical Diarrhoea, Scum, Crowd of Isolated, Cry of Terror, Extreme Noise Terror, Napalm Dead...

Hudba Agathocles je ovlivněna skupinami Majesty, Repulsion, Terrorizer, Fear of God, Carcass, Bathory, Slayer, Hellhammer. Jinými slovy hlučné drcení lebek a skřípání prochází mozky rychle a řetězy rachotí nadzvukovou rychlostí. Jejich styl se snaží stále ztotožnit lyrická témata obsahující většinou tradiční hardcorová témata jako jsou žijící sekty / "Mutilated Regurgitator" /, nukleární války, "Big One" /, náboženství, "Christianity means Tyranny" / a "Squeeze Anton" /, hanbu / "Introl" / atd. Samozřejmě, že se masakrovány příběh může opakovat a to je popsáno ve skladbě "The Accident"... V roce 1988 tyto 4 "bláznové" poprvé vstoupili do nahrávacího studia. Projekt "Caballie Gnosticism" obsahuje 9 trhavých rozbušek, od mučících zkomolenin až po humaní díla. A to není zdaleka všechno. Agathocles pracuje také s novým bestiálním materiálem jako je "Lay off Me", "Forced Polutions", "Plaing with Lifes", "Treshold to Senility" a "Decased".

AGATHOCLES-DEMO 01/88

For more info about
AGATHOCLES please
write to: Jan, ASBERG
8, 2400 Mol, BELGIUM

CABALLIE
GHOSTISM

IF THIS IS GORE,
WHAT'S MEAT THEN?

DEATH IS CERTAIN

Nevybuchovaly bomby, nebyly slyšet výstřely, přesto se sjeli anarchisté z celého Československa na první poválečné setkání. Anarchismus totiž není terorismus! Naopak. My všichni, kteří jsme se sjeli v Praze, v hostinci U černých, 27. 1. 1990 jsme zásadně proti jakékoliv formě násilí ze strany jednotlivce, skupiny, nebo státní moci.

Smyslem setkání a následná živá diskuse bylo především vytvoření reálné fungující sítě všech českých, moravských a slovenských anarchistů. V této síti neexistuje žádné koordináčnické centrum. Je zde důsledně pamatováno na základní ideu anarchismu - svobodu jednotlivce, které chceme dosáhnout evolučním /pokojným/ vývojem. Svobody jednotlivce v našem pojetí nikdy nelze dosáhnout v jakémkoliv státním zřízení - PRYČ SE SVAZUJÍCÍMI SYSTÉMY, DEMOKRACIE JE JENOM DIKTATURA VĚTŠINY, dovolena by měla být jakákoliv aktivita jednotlivce, nebo skupiny, která neomezuje kohokoliv jiného!

V současné situaci za největší omezení svobody považujeme základní vojenskou službu, kterou jsme se proto rozhodli odpírat. V této záležitosti spolupracujeme s Nezávislým mírovým sdružením. Na zrušení dalších omezujících faktorů, kterými na nás systém působí, jsme dohodli spolupráci s Levou alternativou a n vážeme kontakt s Transnacionální radikální stranou /pozn. transnacionální - nadnárodní/.

za Č.A.S Olomouc Jaroslav Ježek

Pozn. Zájemci o informace i spolupráci se mohou obrátit na čítárnu indexové literatury.

 NARCHISTÉ
V PRAVÉM SVĚTLE

Od 20
17
Tento článek byl otištěn v olomouckém
studentském časopisu Přetlak.

NA

Reportáž "PRVNÍ PŘÍMÁ AKCE" byla původně také určena pro Přetlak, ale nakonec jsme se rozhodli vydat ji ve Sračce.

Milí čtenáři, v Přetlaku č. 34 jste si mohli přečíst krátkou zprávu o prvním poválečném setkání československých anarchistů v Praze. Anarchisté se tam shodli na tom, že i v současné době přetrvávají, pokračují a upevňují se určité jevy a vztahy ve společnosti, které silně omezují práva jednotlivce např. základní vojenská služba, tu všichni odmítáme nastoupit, existence hranic mezi jednotlivými státy. Dále jsme se dohodli, že proti všem věcem, které omezují naši svobodu budeme aktivně, pasivně, zkrátka každý podle své chuti vystupovat - jednotlivě nebo ve skupinách. Pokojnými, nenásilnými prostředky chceme z demokracie dospět k anarchii. Opět a znovu zdůrazňuji, že nic nám není tak cizí jako násilí v jakékoliv formě a na komkoliv. Definitivní vyloučení násilí z chování lidí je jeden ze základních předpokladů vzniku anarchismu.

Ale teď zpátky do reality. Olomoučtí anarchisté se cítí právem pobouření činností "Spolku pro Moravu a Slezsko", proto se rozhodli jít vyjádřit svůj protest přímo na jejich shromáždění, které se konalo v neděli v sále Národního domu.

Dříve než se rozejdu o příběhu jejich schizování a našeho protestu, chtěl bych vám, vážení čtenáři, ještě rád říct, proč si myslím, že činnost spolku pro M. a S. považují za pobuřující. V podstatě jde o to, že bývalý komunistický režim znevýhodňoval Moravu oproti Čechům a Slovensku a svým falešným rovnostářstvím Moravu de facto vykořisťoval. Ona inkriminovaná "Společnost" se obává pokračování tohoto absurdního systému. Zapomínají přitom však na jeden dosti podstatný fakt, že z Prahy už republika nevládnou komunisté, ale je tam nová vláda s vysokým morálním kreditem. Pozice této vlády však není neotřesitelná a komunisté v čele s StB netrpělivě čekají na první vhodnou příležitost k nas-

Mluvčí OF, který se snaží upozornit i na jiné závažné problémy, byl téměř vypískán, signatář Charty 77 také. Po tomto barbarství a nekulturnosti davu se o slovo přihlásím já a důrazně upozorním všechny shromážděné, díky komu mohou dnes prezentovat své názory, o kterých do 17. listopadu sborové mlčeli, nebo mnozí vůbec nepřemýšleli /faktická pozn.: průměrné věk. složení v sále asi 50 až 60 let/. Pak stručně apeluji na lidskost, porozumění mezi národy a hovořím o nesmyslnosti rozbíjení republiky v období stmelování Evropy! Jaký rozdíl proti větě, kterou vyřkla závěrem svého vystoupení historička Dr. Ověčáčková: "Abychom se mohli sjednotit, musíme se nejdřív rozdělit!"

-Aleš Ježek-

**Naše plakáty vyzývající
k protestní demonstraci
byly "někým neznámým"
ztrhány a zničeny!**

Zlý
sen

V týdeníku KURÝR vyšel
obsáhlý článek pod ná-
zvem "Zlý sen". Autor
R.Antl v něm věrně za-
chytil příběh celého
shromáždění.
Část zde přetiskujeme

O přestávce lidé debatovali, ale největší vzrušení zavládlo právě kolem anarchistů, na které se jako supi vrhli starší pánové, kteří nešetili obraty jako – chlapečku, ty přiblížečku, apod. Snažili se je přesvědčit mj. také tvrzeními, jako např.: „Hitler nás uznával, vždyť byl protektorát Čechy a Morava.“ Opravdu, velmi silný argument.

PETER

AND THE

TEST TUBE BABIES

MÜNCHEN • UNTERFÖHRING
Theaterfabrik

Byl jsem na ně zvědavěj, protože jsem toho od nich moc neslyšel.

Předkapelou byla nějaká německá kapela, už si ani nepamatuju její název. Slyšel jsem jenom asi jejich 4 skladby, protože jsem v té době musel nutně telefonovat, ale pokud můžu podle těch pár skladeb soudit, nic moc! Pečlivě vymodění hudebníci, strašně nevýrazná i když poměrně šlapající muzika, místy prvky metalu. Texty sice angažované, ale kapela nikoho k pogo nezvedla.

Konečně dohráli a celý sál už netrpělivě očekává Petra se svou skupinou. Už se zhasíná a kapela hraje svou úvodní skladbu-mimochodem docela nářež. Okamžitě po prvních taktech nikdo z diváků nevyděl stát na místě a strhlo se mohutné pogo. Byl jsem na koncertě s člověkem, který byl poprvé na něčem takovém a i když jsem ho na pogo připravoval, tak si stejně myslí, že je to mohutná hromadná rvačka. Pogo bylo jak se patří, tančilo se spontánně po celém sále, druhá skladba přinesla uklidnění, tanec se omezil na první půlku sálu. Kdo nechtěl tancovat, mohl z druhé půlky pozorovat vystoupení skupiny.

PETER AND THE TEST TUBE BABIES se už od počátku lišili od ostatních punkových kapel které jsem viděl. Jejich koncerty jsou opravdu sranda! Už jejich vizáž hovoří sama za sebe. Byli přesný opak předkapely. Při skladbě "Maniac" dělal Petr takové ksichty, že jsem se nemohl udržet. Skupina sama o sobě mě připadá jako parodie všech punkových hvězd-jak textově, tak i svým vystupováním na jevišti /viz. např. Petrova "mimika"/

Některé skladby jako např. "Up Ya Bum" s radostí zpívala i větší část publika. Jako poslední skladbu hráli "Banned From The Pubs" - značně předělanou, aspoň 2X delší než byla původní verze. Při této skladbě se tancovalo opět spontánně po celém sále. Bordelěm v klubu si publikum wymohlo přidavek ve kterém se hráli rychlé i pomalé skladby. Po odchodu kapely byl stále bordel a tak byla skupina donucena ještě přidávat. Petr spustil melodickou skladbu "Elvis Is Dead", vzdával hold místnímu pivu a děлил se o něj i s publikem. Musím říct, že fanouškové také lakomí nebyli a už od začátku koncertu litaly na pódium kelímky se zbytky piva, či spíše brečky co točej v klubu.//

Při poslední skladbě Petr slezl z pódia, vyhlídlou holku si hodil přes rameno a odtáhl ji na pódium, kde dozpíval poslední skladbu a i "kořistí" zmizel. To byl definitivní konec!

V článku níže uvedeném chci připomenout nesmyslnost revoluční anarchie a vyzvednout evoluční anarchii. Tento článek je zde uveden ve zkrácené podobě a je převzat z časopisu "Rozhledy" z roku 1894. Autor - Jan Vorel.

Revoluční anarchisté dají se hmotnou silou udolati. Policejní čipernost je vyslídí v podzemních doupatech a justice je odsoudí k doživotní deportaci nebo smrti. Mnoho se jich dá koupiti. Zdá se, že podobná taktika bude zvolena k udolání činu anarchistů po zločinu lyonském. Evropskými novinami proběhly striktní návrhy, aby vlády utvořily mohutný mezinárodní svaz, jenž by železnými zákony a drakonickými prostředky vyhnal z lidských hlav anarchistické mátohy. Možná, že se to podaří, ačkoli nutno uvážit, že popravami revolučních vzpěr se dá baký bés zkázy, zuřivá pomsta a zapfísáhlá destruktivnost, čímž pod nejtěžším tlakem policejní represe staneme se snad svědky činů daleko bestialnějších než byl lyonský. S anarchisty pokojnými bude náře. Anarchisty bouřliváky možno chytiti, ale s pokojnými neví si policie rady. Jest to strašný lid, jak poznamenává Dostojevský, proti nim jest policie a stát svrchovaně bez moci. Oni neboří, neničí, policie se skřípěním zubů je musí mjeti, ač vidí, jak jejich vlivem a suggestií rozpadává se útvar státní pozvolna a jistě v prach. Revolucionáři dají se úspěšněji upokojiti a stupky než násilím. Na to by měly vlády pamatovati. Z irského lidu byl nevyšel O'Donovan Rossa, kdyby bylo nebylo vyssávacné zpupnosti lordů a anglické vlády; uzákoněný homerol Gladstoneův uhasí všecken fenianism politický a dá Anglii klidně spáti. Alexandr II. mohl býti ušetřen své smrti bombou Hryněvěckého, kdyby byl dříve povolal k veslu vládnímu Lorise Melikova a povolil veřejné tužbě po uvolnění politickém. A tak všude inde. Vlády musí poznati, co jest bodcem všeobecné nespokojenosti, co dráždí revolty a ochotně tuto příčinu revoluční extase odstraniti. To jest pravý a jediný lék proti anarchismu revolučnímu. Proti anarchismu pokojnému, křesťanskému, jest všechno namáhání marno. Jest to ukrutné slovo pro ty, kdož uvykli si na nutnost nějakého uzákoněného zřízení společenského, ale jest nezbytné. Jakmile čistá nauka Kristova pronikne — dnes začíná se výborně chápati a chutnati — nic nezachrání instituce násilí před tím, aby nebyly od křesťanů ignorovány a tím, užijeme-li výrazu Engelsova, uloženy do muzea starožitností, vedle kolovratu a bronzového toporu.

7071

GÖTTINGEN -

NSR

NSR

Otázka: Co jsi viděl od 26.10. do 1.11.85
od 26.10. do 1.11.85 jsem
byl v Göttingenu a jeho
manželky Teerli. Irg a Petr
doplnuji a v květnu byli
první den vyražíme od
Je to šilenský barák
Přízní. Je to vypadá je-
stříkané hostin z
zdar-
ty

[illegible]

RUBBERMAIDS

AM
26.10.
★

KONZERT

RUBBERMAJ

GÖTTINGEN - VULI

WIEDER VOLL
SCHWARZE

AM
26.10.

VERBAL ASSAULT
MIT
ARM
MAIDS
HANNOVER
UNITED STATES of America

"Jsem Čech a vaše muzika je velmi dobrá." Kývá hlavou, že rozumí a spokojeně se usmívá. Pak přichází K.G.B. (NSR-Hannover). Kytara, basa, bicí a zpívá docela pěkně holka. A znovu v americkém stylu. Tentokrát to vypadá na Black Flag, Descendents (all), Part Time Christians, Rollins Band. Pogo upadá, ale rytmiický tlak do hlavy mě nutí pořádně poslouchat. Sice se to nelíbí petroyi, ivovi a obou holčkám, já se však dostávám, se zavřenými očmi, k perfektní čistce mozku. K.G.B. jistě stojí za to, aby si je člověk poslechl víckrát. Ze začátku mi dívčí zpev k téhle muzice neseseděl, holka se rozjela, mávala rukama, krčí hlavu, provádí ukroky, poklepává rukama tak, jako naše pop hvězdy, ale vše působí, jak když tě chce černá kocka porádně seknout. Končí a já si spokojeně pomlaskávám. No a na závěr přichází špička večera, amíci VERBAL ASSAULT. Trošku dyl. laďí svoji sestavu - kytara, basa, bicí, zpěv. Vše je připraveno. Kolem mikrofonu se motá človíček vypadající, jak nějaký náš vysokoskolák. VERBAL spustí a po řád čekám zpěváka. Najednou Stipko zápočet přiskočí k mikrofonu, ale už to není slušnej vysokoskolák, ale pořádně nasranej ~~pankár~~ ~~pankár~~ ukroky a zalamovaky se střídají jeden za druhým. Prst jeho ruky občas z malého podia zaboří někam mezi lidi. Připadá mi to, jako když chce někomu udělat díru do hlavy nebo vypíchnout oko. Před pódiem zatím vzníkl vír lidí, kde jdou vidět ruce, nohy, hlavy a vše co patří k tělu. Navíc pořádně zapletené do sebe. Já jsem se do víru dostal několikrát a měl jsem co dělat, abych zachránil sebe natožtak mareny a pas. Jinak hudba Verbal není nic moc. Kolem druhé hodiny celá produkce končí.

Otázka: A co jsi ještě viděl?

Odpověď: Němečtí pankáči nic nevydrží. Dají pár kousků (piv) a jsou na srác. Pak z muziky nic nemají, jen se motají. Teda hlavně holky. Mohli by být taky víc otevřenější k sobě a trochu víc srandy.

Taky jsem byl na zkoušce MANIACS. Ted natáčejí nové LP v Západním Berlíně. A snad budou hrát i u nás. Už se na tom pracuje.

To vše zažil M.T.P.K. Udělal taky s Maniacs rozhovor, ale není moc zajímavý a proto ho zde neotiskujeme. Měl by vyjít v Osličích Uších.

ARM
KONZERT!

VERBAL ASSAULT
UNITED STATES of America

Franta Habán ze Žižkova

Pražská bohéma patří k obrazu městského polosvěta jen okrajově: její členové náleželi jinam sociálně, svým dílem, charakterem. Byli jini ve všem, především svým postojem: zatímco takzvané pražské postavy a postavčičky byly bez výjimky obětí své společnosti, bohéma zaujímalá prouti měšťákově krajně odmítavý postoj; bouřila se proti němu, a když to nešlo jinak, aspoň se mu posmívala, stíhala ho šízravou ironií, šokovala ho.

K obrazu pražské ulice bohéma nicméně patří: a třeba jen tím, že její život dokonale znala a vylíčila ho přesně a drsně takový, jaký opravdu byl. Ostatně jak by ho neznala; vždyť to byl valnou částí i její život.

Samozřejmě sem náleží Jaroslav Hašek, jehož dílo představuje celé obrovské panorama s bezpočtem lidových typů, postav a postavček pražského života. Patří sem i Zdeněk Matěj Kuděl, vlastním jménem Zdeněk Matěj, spisovatel a novinář, romanopisec a fejetonista dělnického tisku i překladatel, a jistě Emil Artur Longen, o němž napsal v Zápisků F. X. Šalda: „Longen není leckdo, Longen je někdo.“ Spisovatel, kabaretiér, výtržník, dramatik a dramaturg, zakladatel Revoluční scény z roku 1920, herec a kdovíco ještě, malíř, a to nikoli malíř bezvýznamný: vždyť byl členem proslulé

Osmy. Longenova žena Xena, rozená Marková, výrazná realistická herečka z Rokoka, Komedie, od Vlasty Buriana, z Městského divadla, jež největších úspěchů dosáhla v Kischově Tonce Šibenici a Molnárově Liliolomu. Patří sem bratři Trojanové, Karel Stavinoha, Karel Konrád, Zdena Ančák — byla by to dlouhá řada jmen.

Určitě by v ní nesměli chybět ani kabaretní zpěvák Josef Walter, v jehož bohémské kavárně Montmartre v Retězové ulici se scházivali kabaretní kumštýři a bohémové; ani vrchjí z Montmartru Jírák, řečený Hamlet; ani Alois Tichý, kabaretní herec, zpěvák a lidový komik; ani František Leopold Smíd, legendární pražský humorista a písničkář, autor oblíbené scény Pražský pepík a ještě oblíbenějšího Bataliónu; a vlastně by tu nemohl chybět ani výrobce lesního čaje Simonovský, Haškov přítel, který prodával v Nuslích speciální čaj s reklamní značkou „Proč jelen nekašle“ — je to celý velký zástup, veselý, pestrý, různorodý.

Nikoli poslední v této řadě, ale jistě nejbližší postavčičkám pražských ulic, je František Sauer ze Žižkova, řečený pro svou nadměrnou délku Franta Habán. A jím můžeme téměř symbolicky přehlídku tvář z pražských ulic uzavřít. František Sauer totiž nebyl figurka: byl to společenský typ z velkoměstské proletářské periferie.

Bouřlivák, anarchista, bohém, ale také romanopisec a novinář, kolporter a filmový herec, řemeslník, recitátor, lidový humorista, akvizitor pojišťovny, pašerák cukerinu, obchodník se střížním zbožím, cesták a nakladatel, funebrák i muž, který chodil za mírný peníz plakat na pohřby nebožtůkům, jejichž pozůstalí neměli k slzám nijaký důvod. A to určitě není výčet úplný, to všechno a ještě mnohé další byl František Sauer.

Narodil se na Žižkově 4. prosince roku 1882 v Dalimilově ulici, v rodině typického žižkovského proletáře. Otec byl penzionovaný železničář, při posouvání mu vagon přimáčkli hrudník; vydělal si jako párkař v železničních dílnách na Hrabovce. Jeho tvář známe

z Wirthovy Staré Prahy, fotografie vznikla někdy kolem roku 1890 a ve Staré Praze má číslo 161. V rodině bylo pět dětí: dcery Betyňka a Žanda a synové Jan, Arnošt a František. Franta byl v dětství hlavní kápo klukovských part od Kapslovny, ze Židovských pecí i ze strání mohutného Žižkaperku; pak zámečnický učeň u mistra Jana Kutílka v Růžové ulici číslo 4. Jako zámečnický tovaryš zmizel na dva roky z Prahy a propovídal na řádném vandru snad celé Rakousko-Uhersko. Ostatně sám své mládí později vylíčil v Haló novinách, kde vycházely jeho vzpomínky pod titulem Hovory s Frantou Sauerem.

Po návratu se pustil nepříliš nadšen do zámečnického řemesla, ale dlouho u ponku nevydržel. Znal ho celý Žižkov, veselého kumpána, obklopeného vždycky partou neméně veselých druhů, úhlavního nepřitele žižkovských a ostatních pánů domácích, kterým ztrpčoval život, jak jen mohl. To už patřil mezi jeho nejlepší kamarády Jaroslav Hašek a spolu s ním i početný zástup pražské bohémy.

Sotva skončila první světová válka, otevřel si František Sauer na Žižkově obchod s látkami a okamžitě postavil za pult svou sestru, neboť ho těšilo všechno jiné, jenom ne účetní knihy a regály tichého krámků. Bouřlivě se přivítal s Jaroslavem Haškem, který se vrátil ze sovětského Ruska. Na jedné ze svých spíše nočních než podvečerních výprav zapsal do literární historie hospodu U Pánka, v jejímž lokále se dohodli, že Franta Sauer bude vydavatelem Haškova nového díla — Dobrého vojáka Švejka. Podnik tak rozsáhlý vyžadoval ovšem peníze, a to hodně peněz, jež neměl jeden ani druhý; Sauer tedy získal výmluvnými slovy podporu dvou svých příštích společníků, klempíře Arnošta Saueru a Husovy ulice a malíře Václava Čermáka z Košíř. Dali natisknout obrovité reklamní plakáty, jež doporučovaly Haškov spis, a pak už se objevil první sešit románu. Pražští nakladatelé ovšem nelenili: začali poukazovat na to, že Sauer nemůže vydávat knihy, když nemá nakladatelskou koncesi, a podnik se začal otřásat v základech. První sešit Švejka prodával autor s kamarády po lokále — ale to je příběh známý a mnohokrát vylíčený.

Hašek a jeho druhák Šura se tehdy nastěhovali k Frantovi Sauerovi a Hašek psal a psal.

Právě touto dobou se na návrh Jaroslava Haška a z nemalé iniciativy Franty Saueru utvořila na Žižkově organizace Černá ruka, která zabavovala beze všech skrupulí prázdné byty, skladiště, magaciny a obchody a troufla si i na nevěstince a biografy; obsazené prostory pak dávala k dispozici lidem bez střechy nad hlavou. Dalo by se očekávat, že páni domácí k akcím Černé ruky neměli, ale ve skutečnosti se nahlas ozvali jen málokteré. Akce byly totiž důkladně promyšleny a majitelé přesně vytyptováni z řad válečných kretasů a zbohatlíků: většinou měli strach, aby se nedostalo na veřejnost, jak vlastně k svému náhlému bohatství během válečných let přišli.

Nakladatelská činnost Franty Saueru zcela zruinovala; nezbylo mu nic jiného než prodat svůj obchůdek a žít se, jak se dalo. Psal do noci, hrál ve filmu, byl zřizencem pohřebního ústavu. Dokonce napsal dva romány: první z nich se jmenoval Franta Habán ze Žižkova a vyšel roku 1923 pod pseudonymem Franta Kysela, druhý, nazvaný Pašeráci, vyšel roku 1929. Společně se Stanislavem Kříkou napsal i knihu vzpomínek na pražskou bohému — E. A. Longen a Xena — roku 1936; z jeho her byl uveden Haškov poslední podnik.

O literatuře, která nežije v těsném sepětí se životem — nebo spíš o jejích autorech — měl své ustálené a pevné názory: „Ti kluci už se znát lidí a život z knih a literárních kritik. Co z takového knihomola může vyrušit? Balík popsaných papírů, které nebude nikdo číst, a pak se to všechno uloží na věčnost jako starý seira.“

Hrál i v několika českých filmech; E. A. Longen vzpomíná, že ho pro film získal Gustav Machatý, a Sauer pak skutečně hrál v jeho snímku Ze soboty na neděli; hned poté si dal vytisknout pozvánky k nápisem Franta Sauer — filmová hvězda. Na scéně tehdy zranil dva staty, kteří museli dostat bolestné, rozbil spoustu nádobí a re-

flektor, vše v ceně sedmáct set jedenapadesát korun.

Když Svatopluk Innemann hledal pro svůj film Poslední bohém typ rakouského detektiva, doporučil mu Longen Frantu Sauer; ten si sám určil honorář a svůj požadavek doprovodil argumentem: „Copak se mám nechat zvostudit za pár babek, když potom budou lidi ukazovat na mne prstem, že jsem ten fíz, kerej pronásledoval spisovatele Jardu Haška?“

Ve filmu Miláček pluku hrál Sauer rakouského feldvěbla a tentokrát si účet napsal dodatečně: „Za deset facek, 20 štulců, 32 rány (kus po 30 Kč) přijal s díky 1 860 Kč (slovy osmátnáctsetšedesát korun) Franta Sauer ze Žižkova.“ Pak hrál ještě ve filmu Skalní ševci a tím jeho hvězdná kariéra skončila. Longen o ní napsal obsírnou vzpomínku Filmová kometa vzplála.

Pražská ulice poznala Frantu Habána ze Žižkova především z jeho dvou velkolepých a největších akcí, jimiž nadlouho proslul po celém městě.

Tou první bylo zboření mariánského sloupu na Staroměstském náměstí těsně po první světové válce, vlastně už sedmý den po vyhlášení republiky: 3. listopadu 1918. Tehdy se konala na Bílé hoře velká národní demonstrace, z níž měla většina účastníků přijít na Staroměstské náměstí.

Franta Sauer se rozhodl, že je přivítá cinem. Podobně jako velká většina Pražanů byl přesvědčen, že pomník je připomínkou bělohorské bitvy z roku 1620, a že tedy přímo symbolizuje onen začátek tristaletého trápení s Habsburky. Mýlil se stejně jako ostatní Pražané, neboť pomník byl postaven jako díkůvzdání, že Praha byla ubráněna proti švédskému vpádu a že skončila válka třicetiletá. Vzorem pro tuto památku byl mariánský sloup v Mnichově, postavený skutečně jako výraz díky vévodě Maxmiliánu za bělohorské vítězství Habsburků. Ve vědomí Pražanů nechtěl k staroměstskému baroknímu sloupu nesporně žila. Vždyť i sám Ruth ve své Kronice králov-

ské Prahy napsal v roce 1904: „Posud na náměstí stojí sloup se sochou Neposkvrněné P. Marie. Ale i ta některým překáží, ač má již právo historické...“ Monument byl dílem sochaře Jiřího Bendla a pocházel z roku 1652; byl vytesán z jediného kusu a vážil přibližně sedmadesát metrů. To ovšem Franta Habán netušil a tušit nemohl; rozhodl se, že Pražanům po návratu z bělohorské demonstrace předvede dílo stejně různé jako vlastenecké. A učinil tak způsobem sobě vlastním. Nejprve navštívil správce žižkovského obecního dvora pana Hodana a představil se mu jako delegát Národního výboru pověřený samotným Klofáčem a Kramářem, aby zařídil stržení sloupu na Staroměstském náměstí; Hodan byl úslužným příznivcem obou jmenovaných pánů, a když mu navíc Franta Sauer naznačil, že ho čeká v nejbližší době za pomoc při této akci povýšení, projevil ochotu splnit každé Frantovo přání. Ale ten měl přání jediné: aby pan správce poslal odpoledne 3. listopadu na Staroměstské náměstí hasičskou čet. Hodan slíbil a slovo také dodržel.

Hasiči přijeli, dokonce pod vedením Sauerova dobrého kamaráda Zedníčka, postavili žebřík a omotali monument lany. Začali se sbíhat lidé a se zájmem sledovali počínání hasičů; někteří s postojem veskrze kladným, jiní se snažili dílu zkázy zabránit. V poslední chvíli se dostavili i pánové ze skutečného Národního výboru, ale Sauer je upozornil, že se pomník zřítí právě na místo, kde stál jejich automobil; než se pánové stačili znovu vzhopit, pomník se zřítel a rozbil se na několik kusů. To už bylo náměstí plné demonstrantů z Bílé Hory, hasičům pěl k práci pěvecký sbor Žižkováků, řízený kapelníkem Kuderou.

Vyvolalo to ovšem nekonečné polemiky v novinách, rozhořčení a úsměšky, nepřijetí a útoky, ale monument se už slepit nedal. Druhou takovou akci Franta Habána, o níž se mluvílo po Praze celá léta, byla inscenace bitvy na hoře Vítkově v roce 1920.

Nápad sám vznikl v Řihovské kavárně v Harantově ulici na Žiž-

kově a jeho autory byli rukou nedílnou a společnou Jaroslav Hašek a Franta Sauer. Myšlenka byla prostá, ale o to geniálnější: ukázat národu, unavenému politickými hašteřeními nového panstva, jeho slavnou minulost. Což znamenalo: inscenovat jakési obrovské divadelní představení v přírodě a předvést mohlo slavnou bitvu na hoře Vítkově se vším všudy.

Nápad zaujal kdekoho, ale události dostaly nečekáný spád a ještě nečekanější průběh. Dokonce to došlo tak daleko, že nad slavným představením převzal záštitu sám ministr Václav Klofáč, byli zasláni nadšenci a hlavně mecenáši z řad povětšinou úředních a spolkových. A tak byly k dispozici staré kroje i zbraně, a to husitské i křížácké; mělo vystoupit i dvě stě vojenských koní, přichystáno bylo padesát žebříků a fasaníků upravených jako husitská vozba, do řad husitů byly získány i ženy bojovnice a celé zástupy práčat.

Za představitele husitů byly vybrány čtyři legionáři, totiž však byla v tom, že nikdo nechtěl představitovat křížáky; dlouhým osobním přesvědčováním získal nakonec Franta Sauer osazenstvo ze žižkovské kapslovny. Na vrcholku kopce stál roubený kruh, kolem něho byly vykopány příkopy, představení mohlo konečně začít.

Praha prožívala den slávy: na střechách a v oknech vlály prapory, muziky vyhrávaly, na přilehlá nábřeží se od časného rána hrnuly zástupy diváků z Prahy i venkova.

Den však byl letně horký, téměř tropický, a tak mnozí bojovníci obou stran zaháněli už od rána žízeň v žižkovských a jiných lákálech. Krátce po poledni za zvuku Hašlerových pochodů vyrazila vozba s četnými bojovnicemi od Obecního domu směrem k Žižkovu. Na Ohradě organizátoři bojovnic rozdělili: křížáci zamířili do Karlína, na vojenské cvičišti, husité obsadili temeno vrchu a opevnili se v připraveném srubu.

Delový výstřel oznámil zahájení bitvy; křížáci na koních i opěšalí se pohnuli z místa a za rachotu bubnů i všikání polnic začali stoupat do strání žižkovského vrchu. Všichni byli podrobně obeznali scénáře: ač křížáci dosáhnou opevnění, napodobí všichni krátkou bitvu a pak se křížáci obrátí na útek. Akce byly řízeny praporem z režiséřského stanovíště.

Filmaři točili klikami kamer, přívál křížáků stoupal dál a výš, bubny nepřestávaly znít. Práčka začala ostřelovat křížáky z praku, na hlavy útočníků se snesl mrak kamení. Obránci srubu vypálili koně a hnali je vříc křížákům, po svahu se rozjely těžké vozy. Došlo k zuřivému boji: chlapi z kapslovny si nedali tak prudký útok líbit, přilehli k palisádě a začali zburta dobývat srub. Do boje se přidávaly i desítky diváků, jízda padala z koní, všude vládla nepopisatelná vřava, ryšavý Zikmund a Jan Žižka bojovali muž proti muži.

V té chvíli vystoupila podle scénáře na vřávný vyřvosenou tribunku poblíž srubu divadelní umělkyně a začala recitovat hrdinskou epopej. Nerecitovala však dlouho, zvláště když viděla, že i filmaři se dávno spasilí útekem a že vřava nabývá na prudkosti a síle.

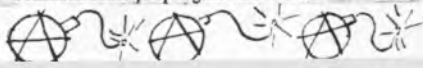
Není známo, jak druhá bitva na hoře Vítkově dopadla; je však známo, že výsledky byly zdrcující: tři sta tisíc korun škody, dvacet koní si zlámalo nohu a muselo být utraceno, byly zničeny četné divadelní kostýmy a zbroj, rozbity vozy. Výtěžek ze vstupného činil dvanáct tisíc korun, takže schodek byl značný; nakonec měla bitva dohru u soudu.

Takový byl tedy Franta Sauer ze Žižkova, řečený Habán. Přezíval ještě druhou světovou válku, ani v posledních letech života neopustil svůj rodný Žižkov, kde bydlel v Jeronýmově ulici číslo 3.

Psal o něm Julius Fučík, ve svém románu Bouřlivý rok o něm psal Antonín Zápotocký.

Zemřel nedlouho po válce, 26. března roku 1947. Na samém prahu let, jež znamenají tečku za světem pražských postav a postavček časů minulých.

František Sauer je epilogem tohoto světa.

POLITIKA A POLITIKA

Ať žije Havel, V jednotě je síla, Na Štěpána bez Štěpána, Už je to tady, Jakeže do koše, pen-drekry do řeky.....atd.

Ano, je to několik z vykřikova-ných hesel po Praze v prvních dnech takzvané "sametové revo-luce", hrdinové, kteří mlčeli nejméně 20 let, vyšli do ulic, protože jim zmasakrovali děti, národ promluvil, a všichni no-sej trikolory až na zem. V prá-ci předemnou defilují revolu-cionáři, který před chvílí po-depsali "několik vět" v Mánesu a teď mluví o obrodě společnos-ti. A ty samí mi říkali v minu-lejch měsících, ať nikam necho-dím, ať nic nepodepisuju, že to financuje západ, že jsou to vše-chno samí fetáci a pankáči. Sly-šíte dobře pankáči! A mezi ty samí lidi přišli v prvním tejdnu revoluce na Václavák právě ty pankáči a nesli transparent "Pankáči jsou s váma". Ptám se stojí to za to?

Je mi z toho trochu nanič. Co je s punkem? Praha je najednou mrtvá. Mí vrstevníci jsou pře-vážně na vojně a ostatní vyse-dávají prakticky každý den v kavárně Slávie, popíjej kafe a říkají si bigbitáci. Na kři-vácích se začínají objevovat tri-kolory, placky "Havel for pre-sident" a viktoriky. Nad kým chcete zvítězit? Že by český punk začal dělat do vysoký po-litiky?

Někteří mi to vysvětlují: Ne-závislý gramofonový firmy, ne-závislý kluby. Tak co teda chce-te? Legalizaci punku? Ale to už není punk! Kam zmizí ten krás-ný underground český punkový scény? Kam zmizí perzekuce re-žimu, která punk u nás dostala tam, kde je. Je to hezká před-stava. Budem si v kšeftech ku-povat desky Šanov, Zeměžluče, Svobodného slova. Ale pozor! Tím se dostaneme na platformu západní manipulace. Ale tam právě ten punk vznikl. Punk je proti systému. Proti jakýkoliv formě manipulace. Proč se teda teď staví za rekultivaci sys-tému v systém. Za přeměnu sys-tému, kterej nás nutil jezdit 100 km na koncerty a perzekuo-val nás za vzhled v systém mno-hem dokonalejší manipulace.

kterej nám sice umožní v pods-tatě, co budeme chtít, ale tím nás zdegeneruje na úroveň hudy a zbaví nás naší ideologie, než si uvědomíme, že jsme ješ-tě ve větším hovně, než jsme byli.

Ano, nastává doba naší legali-zace a posuďte sami, kam nás to během dvou let zavede. Do politického systému, v kterým vznikly takové kapely jako CRASS, DEAD KENNEDYS, THE EXP-LOITED, SEX PISTOLS.....

Přečtete si jejich texty a pak mi řekněte, proč podporujete revoluci.

Sračka: Takže natáčím, jo? Hrajete už dost dlouho, co vás při tom ještě tak drží?

Radek: Pro prachy nehrajam.

S.: Proč hrajete punk?

R.: Hrajeme to, co cejtíme, to, co z nás vychází.

S.: V jedné skladbě zpíváte sloku: "Vožerem se na terase/vytáhneme na černý." To vychází taky z vás?

R.: Zkus přijet do Teplic a potom to pochopíš.

Petr: Seš už asi čtvrtěj, kterej se na to ptal.

R.: My jsme s tím měli problémy třeba s Francouzema, který říkali, že jsme fašisti, ale to není pravda. Zkus přijet do Teplic a uvidíš sám, jak to tam chodí a pak to budeš zpívat ještě mnohem hůř a přímo.

P.: To bych nazval ne rasismem, to bych nazval sociálním problémem. To je prostě problém obyvatel Severních Čech s cigánama. To vy tady asi těžko můžete pochopit, protože ve městě, kde žije 65 tis. lidí žije 20 tis. cigánů a ať nejsem rasista, tvrdím a na tom stojím, že jsou inteligenčně šíleně dole voproti těm bílej, z 95% určitě.

R.: No nejlepší heslo je: Dobrej cigán - mrtvej cigán!

S.: Co si myslíte, že je spolupráce se systémem a co není?

R.: Počkej, s jakým systémem?

S.: S tím současným, tzn. po sedmáctým.

P.: Další otázka na tuhle otázku je, kdo ten systém reprezentuje, jestli je to Havel nebo OF nebo OF v nějakým městě, kde se většinou do těch OF vnutili ti, kteří celejch 20 let drželi huby a dneska jsou z nich hrdinové a těžký bojovníci a ti, co 20 let bojovali, tak ti se dostali na vedlejší kolej. Pro nás se v podstatě změnilo to, že máme méně problémů, ale nějak s nikým nespolupracujeme. Pracujeme pořád stejně.

S.: Pod slovem komerce si představíte co?

R.: Sračka, vole.

P.: Komerce, to není vyhraněná záležitost druhu hudby. Může bejt třeba i dobře udělaný disco a nemusí to bejt komerce, ale spíš si myslím, že komercí se stane to, co děláš s cílem zisku. Složíš písničku; třeba VZ vydal singl za starýho režimu. Podle mýho je to komerce, protože vydali na singlu to, co nehrajou a udělali to jenom proto, aby vydali singl.

R.: To je kompromis za kompromis, prostě aby jim vydali singl, tak zněnej úplně všechno a vo to nikdo z nás nestojí.

S.: Za jakých podmínek byste byli nyní ochotni natočit desku?

R.: S tím, že tam budeme hrát a zpívat tak, jak zpíváme a hrajeme pořád!

P.: My jsme podepsali smlouvu s Globus International. G. I. je za-

hraniční firma, která má pobožku i v Československu. S tou firmou do 1. září vydáme gramofonovou desku. Tak je to napsaný na smlouvě.

S.: Máte nějaký nový písničky po 17.?

R.: Vůbec nic se nezměnilo. Bolševiků je pořád dost a ještě bude víc, takže máme pořád proti němu zpívat a o čem zpívat.

P.: Spousta těch textů je založena proti přítomnosti Rusáků a ti tady zatím jsou, takže my skutečně nemáme zatím co měnit. Parlament taky není úplně předělaný, tak jak bychom mohli být spokojení.

S.: Slovo anarchismus chápete u vás jak?

P.: Kdysi kdosi prohlásil, že anarchismus je nejvyšší projev demokracie. To je i takový moje krédo. Pro mě není anarchismus, že budu někam dávat bomby, nebo budu střílet premiéry a nebo prezidenty. Prostě anarchismus je samostatnej projev svobody a demokracie.

S.: Co si myslíte, že je třeba konkrétně dělat pro to, aby se to tu směrem k anarchismu hnulo?

P.: Já si myslím, že bysme si prostě neměli zavírat oči a huby, a když se nám něco nelíbí, tak bysme to skutečně měli okamžitě všichni říct. To je jediná, co pro to můžem udělat a dát ten svůj názor najevo a ne očekávat to, že se to vyřeší prostřednictvím jiných, nebo že to za nás udělá někdo jinej, nebo že se s tím stejně nedá nic dělat. Prostě tohleto jsou starý přežitky z té minulý doby, kdy nám něco vzali a my jsme nad tím mávli rukou, protože jsme si mysleli nebo jsme věděli, že se s tím nedá hnout. S.: Československé Anarchistické Sdružení /Č. A. S./, slyšeli jste o tom?

P.: Slyšeli jsme o tom, ale nemáme s nima žádný kontakt. Tady jde o to, že já ty lidi neznám, jestli si zase na něco nehrajou. To je obava.

S.: Nehrajou.

S.: Práva zvířat, vegetariánství?

P.: No, já vegetarián nejsem a asi jím nikdy nebudu. Frede, vyjádři se. Bude z tebe někdy vegetarián?

Fred: Ne, nebude i když všeobecný práva ctím a do toho patří i práva zvířat.

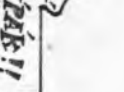
S.: Takže co si myslíte třeba o kapele Conflict, která to tak radikálně prosazuje?

P.: Já nevím, jak se Conflict projevujou jinak, já jsem měl to štěstí, že jsem je v létě viděl v Londýně hrát. Byl to normální koncert. Měl jsem možnost jít za nima do šatny, ale neumím skoro vůbec anglicky, moje hejba.

S.: Můžete nám ještě něco říct o tom koncertu?

P.: No, já o tom koncertu můžu říct to, že jsem si tím koncertem udělal názor úplně vopačnej na všechno, hlavně na skinheads. Protože to bylo ve čtvrti

Po to má
Prokšle
dování

Chelsea, kam jsem přijel trochu pozdějš. Čekal jsem, že ten koncert bude vyprodanej, protože pro mě Conflict je jedna z nejšpičkovějších kapel a ještě k tomu jsem věděl, že tam zpívá Ignorant z Crass, takže jsem čekal, že to bude doopravdy bomba, no a ten sál byl asi pro tři sta lidí a jestli jich tam bylo dvě stě, tak to bylo moc. Koncert byl perfektní, vodmástili to tam sami, deli do toho úplně všechno, žádný flákání, hráli na plný pecky. Ten koncert se protáhl až přes půlnoc, já jsem vylez ven, v Londýně každá ulice vypadá stejně. Najednou jsem nevěděl, jak se dostat domů. Začali se tam motat okolo mě skinheads. Říkal jsem si, teď je konečná, teď dostanu přes hubu, verou mi peníze. A voni sami přišli, viděli, že jsem cizinec a velice dobře se vo mě postarali, dokonce vybrali peníze na taxi, naložili mě do něj a poslali do té čtvrti, kde jsem bydlel. S těma skinheadama jsem strávil asi půl hodiny, tak jsem jim vysvětloval, co u nás skinheads znamenaj atd. Oni potom prohlásili, že v Anglii je taky několik takovech blbců, to doslova řekli, s tím, že většina skinheadů takovech není, ti že jsou mírumilovný lidi a že si spousta lidí ve Vých. Evropě i v Evropě plete skinheads s fotbalovejma fanouškama, který jsou úplně jiný a agresivní.

P.: My jsme hráli třeba v Polsku se dvěma švýcarskejma kapelama. Tam právě ty starosti byly úplně jasny, protože jsme se tam bavili o polských názorech a oni jsou naprosto antifašističtí a např. vysvětlovali, jaký maj starosti s tím, že jejich strana zelenější se vyfrakčnila do takový strany mírně hnedejších a to jsou lidi, který se víceméně snažej zabránit přístupu lidí do Švýcarska. Snažej se to Švýcarsko ubránit před imigrací. Takže ty skupiny proti tomu třeba vystupujou. Je vidět, že to jsou starosti, který u nás třeba vůbec nemáme. Vůbec, když jsme tam tehdy řekli, že máme protikomunistický texty, tak ze začátku je to udivila a pak řekli - aha, vždyť vy žijete v totalitě!

R.: K tomu se dá říct akorát to, že oni bojujou proti tomu samému, proti čemu tady bojujeme my - proti totalitě - akorát že u nich tu totalitu reprezentuje nějaká radikální pravicová strana a nějaká do fašistický strany přecházející frakce, a u nás do dneška tvoří komunistická strana a její levicový odnože. Tudíž tím se potvrzuje stále to, co tvrdím já, že komunismus a fašismus je totožnej.

NA OTÁZKY ODPOVÍDALI
PETR RŮŽIČKA
RADEK /bass/
FRED /bicí/

ROZHOVOR SE
SKUPINOU ŠANOV
ZPRACOVAL
ALEŠ

**ANARCHIE
NA
PRODEJ**

**VYKROČTE
SMĚ
LIDI
ANARCHIE NA
TRIKAJEN ZA
10 DOLAR
NASIVKY ZA
3,50**

**VYSTŘIH
JSEM
DESIGN KASLU NA
KAPELU
ANI JSEM JI
NESLYŠEL**

**KUP KUP KUP Z
KRUHU A
HÓ HOL A
HOP**

**PO POUŽITÍ
DALŠÍ MODNÍ
VÝKŘIK
NA
STOJKA
MÁS TU ANARCHII
NA PRODEJ**

**OVCE
SPOJTE SE
PŘIPNĚTE
SI OZDOBY
ABYSTE REBELOVALI
STYLOVĚ
REBELUJTE U MASICH
ČEST ZE STRACHU
A Z TLAKU SOBĚ
TOVNÝCH
HEJ TY!
STRHEJ ZE**

Punk is dead ať žije MISS

MISS PUNK 90!!!

Jak by měla vypadat. Samozřejmě, že stylově. A co je to punk výt? To ať odhodnou sjezdných a celého Československa samy a ve druhé polovině dubna v pražské Lucerně odhodnou porota rozhodne, kdo se strefily. S originálním nápadem přišla penikatel agentura AG kult. Naposledy jste stáli v poradě koncertu pro lednický ústav. Znamená to, že hledání punkové křídlovky končí se zcharitou a přecházíte na komerční terpal. Jsem to z. Suflově a hnední akce agentury. Počítáme, že i u vás Miss Punk 90, spojenou s koncertem, píšeme postřeh. Ne, což chceme ostatně dolat při ptech našich akcí. To za pros. A za druhé, vědci si nemyslí, že by organizace takového podniku, jaký je solba mis, byla předem zaručeným komerčním úspěchem. Ale právě proto, že nechceme do posvědomí vešit pouze jako nějaká obchodnická agentura, rozhodli jsme se risknout to. Jistě je to kontakt pro „punkový“ AG kult. Chodská 29, Praha 3 Jofa, náika, odhů, míry, profese, věk). A náika pro královnu kořený „ohos“ a obůku za sekem na příjemný čono.

Milá agenturo, jistě je lepší být aktivní a něco dělat než pasivně sedět doma, popřípadě v hospodě, ale pravdou stále zůstává, že aktivita za každou cenu nadělá mnohdy víc škody než užítka. Ano, mluvím o Vámi připravované akci Miss Punk 90. Nevím, o jakou hubdu se začínáte, ale punk-rock to asi nebude. Vyhlásit totiž soutěž o Miss Punk by žádný punkač na celém světě v životě neudělal. Vaše soutěž popírá a doslova špiní všechny ideály, které hnutí punk obsahuje a svými výrazovými prostředky i propaguje. Jedním z těch prostředků je "oblékání" a formy "učesu", ale buďte si jisti, že tak, jak se oblékáme, se určitě neoblékáme proto, abychom jeden druhého překonali a určitě u nás neplatí, že čím otrhanější šaty vyšší číro, tím úspěšnější a považovanější punkač, což se vaše soutěž pokouší namluvit zbytku společnosti, která o nás moc neví a mnohdy radši ani vědět nechce. Vaše soutěž je totiž přesně to, proti čemu každý punkač bojuje nebo to alespon ignoruje - konzum, komerce, přetvářka, uznávání pochybných životních hodnot. Slíbená odměna pro vítězku vaší soutěže je přímon ukázkou vaší morální degenerace a jasným důkazem vašeho nepochopení hnutí punk. Pamatujte si, že na takovéhle akce je jediná odpověď: "Fuck off"

**ZDI TY LETAKY
KORČUŠSKÝ KECY
O MÍRU PRYČ Z MÝHO
KRÁMU NIKOHO TO
TADY NEZAJÍVÁ
MÁME TU
ANARCHII NA PRODEJ**

**NASE MĚSTO TÁHNE
NASE SCÉNA VEDE
ABYS K NÍ PATŘIL
MUSÍŠ NĚCO PUSTIT
ZA TYLEK NÁRAMKY
A CVOKY
PODÍVEJ SE JAK
TO TRČÍ JE TU
ANARCHIE NA PRODEJ
ANARCHIE NA PRODEJ
ANARCHIE NA PRODEJ**

Benjamin Tucker.

Byl anarchistou individualistickým. Říkal: „Starej se o své!“ Tato věta může být chápána nesprávně. To se taky stalo L. Kulcsyckému, který za ni napsal - to je jediný mravní zákon anarchismu. Ano, opravdu ta věta může být chápána jako projev egoismu, ale jestliže vezmeme, v úvahu myšlenky anarchistů, dojdeme k závěru, že větou bylo myšleno - nevydávaj jinému žádné příkazy.

„Násilí je vtíráním se v obor činnosti jednotlivců, jež se neprotiví zájmům jiných lidí. Avšak odpor proti nepřístojnostem není násilím, nýbrž obranou. Každý je k němu oprávněn dokonce i pomocí násilí.“

Novomirskij.

Vědecký socialismus pozoruje člověka jako mechanický produkt společnosti, který traktuje jediné s hlediska organizace výroby. Anarchismus úplně zamítá toto hledisko. Podle Novomirského mínění člověk není alepým nástrojem společnosti, nýbrž jejím činitelem základním, ano, jediným. Nikoli stroj určuje člověka, jak tomu chtějí socialisti, ale naopak třeba apellovat na člověka, aby pochopil svůj stroj.

„Každý člověk, jenom proto, že je člověk, má právo uspokojiti všechny své potřeby.“

„Je-li mi osobnost má svatou, pak osobnost jiného je mi dvojnásob, ježto ji znám ještě méně, je záhadnější a tajemnější, než moje vlastní, proto ještě více se bojím, abych ji neurazil nejmenším dotknutím...“

Anarchisté se pokoušeli zakládati kolonie, složené ze samých „kamarádů“. Zdálo se, že v novém světě, opodál od vírů života, bez pout tradice a na lůně svobody rozvinou se nádherně a dají příklad svorného a kvetoucího života sociálního. Pokusy, činěné v Argentíně a v Brazílii, zklamaly. Po jisté době se mezi nimi projevil nedostatek svornosti. Po čase se tyto kolonie rozpadly.

V letech 1892-3 vznikla myšlenka založiti ve Francii anarchistickou kolonii, která by neunikala od života a boje, nýbrž naopak rozvíjela se v nich, což také bylo uskutečněno. Její název byl „Montreuil“. Počátky byly, podle mínění Graveova, uspokojivé, ale další rozvoj této kolonie přerušila francouzská vláda v období repressy. Grave se domnívá, že kolonie, uspořádané podle vzoru této, mají pozitivní význam bez ohledu k úspěchu: vytvářejí lidi, navykající je samostatnému životu, svobodnému dovozování se s jinými atd.

ORGANISACE

Pojem organizace má u anarchistů zvláštní význam sobě vlastní, odlišný od toho, jaký přikládají tomuto pojmu jiní lidé. Že tomu tak veskutku je dokazuje celá anarchistická literatura. Anarchistům or-

ganisace znamená volnou konfederaci jednotlivců, skupin a spolků skupin, která každou chvíli se může rozpadnouti, toho, kdo k ní náleží, k ničemu nezavazuje a nemá žádných stálých norem, které by regulovaly vnitřní její poměry. Vlastně tedy v "řeci anarchistické" organisace znamená jenom dorozumívání se jednotlivců a skupin ve věcech programové taktických, zevrubněji neurčené.

Anarchism ve třetím období svého rozvoje.

V předchozím období anarchism byl kolektivistický a za prostředek k uskutečnění svého ideálu považoval blízkou revoluci mass. V třetím období stává se komunistickým: víra v blízkou sociální revoluce povolná mizí. Rozčarování z povstání a přesvědčení, že massy nejsou každou chvíli připraveny chopit se zbraně, přiměly anarchisty, aby sáhli k jiným způsobům boje. Chtěli nutně a co nejrychleji vybojovat nové formy společenského života. Poněvadž lidové massy se staly dosti apathickými, hleděli je zrevolucionisovati terroristickými akty. Touto cestou dospěli k přesvědčení o potřebě terroru.

Přechod anarchismu od kolektivismu ke komunismu byl dosti přirozený. Kolektivism, podle něhož každému má být oddělen ze sociálních statků equivalent jeho práce, může být pouze požadavkem theoretickým, ospravedlňujícím rozdíly v odměňování členů budoucí společnosti, podle quantity i quality práce. V praxi by tento systém jistě spočíval na dosti přesné reglementaci práce a celé výroby. Takováto reglementace však nemohla by se obejít bez určitých činitelů moci, s nimiž anarchisté nechťejí souhlasit. Komunism jako formule rozdělení statků je jednodušší, než kolektivism, a alespoň theoreticky může se spíše obejít bez společenské moci. Velký rozvoj techniky vzbudil u anarchistů naději, že výroba již dnes při všestranném použití strojů může být tak velká, že bude možno uskutečnit zásadu: Od každého dle sil, každému dle potřeb, nebo spíše podle jeho vůle.

Ve třetím období svého rozvoje anarchism nabyl větší přesnosti a stal se systémem důslednějším. Největší duch mezi anarchisty, kníže Kropotkin, považuje anarchism pouze za jeden z projevů evoluce pojmů ve všech sférách lidské myšlenky.

Současní anarchisté snaží se odpovědět pokud možno zevrubně k různým námitkám, jež jim činí lidé jiného přesvědčení.

Jednou z nejcharakterističtějších známek současného anarchismu je větší a větší zářetel ke vnitřní psychicko-morální stránce společenských zjevů. Přední jeho stoupenci ve svých spisech vyzývají dnes ustavičnou potřebu vnitřní změny člověka, dokazující, že pouhá změna institucí je nedostatečná. Zavrhuje každé vnější donucování, jsou nuceni hledati opory pro svůj budoucí sociální ideál ve změně lidské duše.

Současný anarchism není směrem jednotným a dělí se v několik proudů.

I. Anarchism individualistický, zavrhuje komunism, nechtě příliš mnoho stoupenců, netvoří též žádného významného sociálního směru a je přezítkem prvního období rozvoje protistátních snah. Nejvýznamnějším jeho zástupcem je dnes Tucker v Americe a v Německu Mackay, jako theoretik naprosto neoriginalní.

II. Anarchism komunistický, pod jehož praporem se seskupila obrovská většina současných anarchistů, dělí se v:

1. anarchism komunistický revoluční.
2. anarchism komunistický mírný.

Každý z těchto proudů má vlastní odstín.

Anarchism komunistický revoluční dělí se v: doktrinářský, kompromisní a bezohledně terroristický.

a) Anarchism doktrinářský,²⁹⁸⁾ reprezentovaný Kropotkinem, Reclussem, Gravem a jinými, odmítá všechny kompromisy, nechce pravidelné organisace ve chvíli boje, a zamýšlí v příštím zřízení odstraniti všechno, co jenom poněkud připomíná stát — všeobecné hlasování i jakoukoliv delegaci, nebo moc. Směr tento uznává terror za jeden z prostředků zápasu, jež ho třeba používat proti nepřístupnosti, za to odmítá terror slepý, namířený vůbec proti zástupcům dnešního pořádku beze všeho rozdílu, a zavrhuje též krádež. Ze vzpomnutí jeho předáků nejradikálnější byl Kropotkin. Všichni však jsou revolucionáři, ačkoliv různou měrou.

b) Anarchism kompromisní²⁹⁹⁾ v theorii a revoluční v praxi. — Jeho stoupenci jsou komunistickými anarchisty, ale uznávají potřebu organisace v boji a necití odporu ke všeobecnému hlasování v životních otázkách, uvědomující si jasně nemožnost vzdáti se ho v budoucnosti. Zástupci tohoto směru jsou: E. Malatesta, Malato, Merlino, Cipriani a jiní. Tento není ani ryším anarchistou. Sem by bylo možno zařaditi ještě Cornéliassena, kdyby nebylo toho, že uskutečnění svého ideálu rozkládá na celá století. Lidé tohoto směru jsou revolucionáři, jako doktrinářští anarchisté.

c) Anarchism komunistický a bezohledně terroristický. — Jeho stoupenci pokládají za potřebné, ano dokonce velmi užitečné ustavičné terroristické útoky na představitele dnešního zřízení, nehledíce ke stupni škody, jakou, s jejich stanoviska, působí společnosti. Někteří uznávají dokonce i krádež za užitečný akt, jako propagandu proti soukromému vlastnictví. Směr tento nenalezl ještě theoretika, který by jej ucelil a odůvodnil. Do jisté míry, pokud se terroru týče, jest jím Most.

²⁹⁸⁾ Terminu toho užívají někteří anarchisté o zmíněných spisovatelích.

²⁹⁹⁾ Tohoto terminu užíváme z nedostatku jiného.

Anarchismus mirny zahrnuje revoluci, terror i všech-
ny jiné násilné prostředky a klade hlavní důraz na
vnitřní sebezdokonalení. Hlavním jeho zástupcem je
Tolstoj.

Směr tento nevytvořil ještě silného proudu social-
ního, ani se určitě nerozlísl, přes to však již dnes vi-
díme mezi jeho zástupci značné rozdíly. Tak, na pří-
klad, Tolstoj, není stoupencem třídního boje v přes-
ném slova smyslu. Walczewski-Czajkowski opět, jsa
odpůrcem násilných prostředků boje, stojí na podkladu
třídním.

Tolstojism

Dějiny nás poučují, že lidé obvykle tehdy se
ponořují do otázek etických a uzavírají se ve svém
osobním životě vnitřním, když politicko-socialní po-
mery, ve kterých žijí, jsou hrozné.

Tam, kde není svobodného života politického, kde
není stran, svobodné se rozvíjejících a kde za to pa-
nuje vládní despotismus, člověk se vzdaluje širšího ži-
vota společenského a uzavírá se v sebe. Průměrní jed-
notlivci žijí tu v mezích, jež jsou jim shora určeny,
oddávajíc se výlučně zájmům soukromým — vynika-
jí však, nepřestávajíc na takovémto způsobu ži-
vota, obracejí se k vlastním citům, analysojí je a vů-
bec se věnují otázkám mravním.

Nemohouce ve světě zevnějším a v poměrech so-
cialních zavést lepšíš podmínek, založených na spr-
avedlnosti, chtějí alespoň sami býti spravedlivými a hlá-
sají zásadu sebezdokonalování všech. Představují si,
že celý pokrok socialní spočívá především nikoli v roz-
voji institucí, nýbrž ve vnitřním sebezdokonalení jed-
notek. Nemohouce bojem přemoci sílu institucí, které
je obmezují, dokazují, že instituce tyto nejsou důle-
žité, těžiště pak je tkví nikoli v nich, nýbrž v lidech.
Takto, stanovíce na půdě etické, myslí, že našli klíč
k rozřešení všech životních otázek.

K proudům etickým přistupují obvykle ještě
směry asketické. Askese je jistou negací života. Čím
namáhavějším a těžším činí zevnější poměry lidský
život a čím častěji mu je vystavují nebezpečí — tím
snáze se přijímá učení, které to považuje za něco nut-
ného, ano, užitečného a za základ našeho sebezdo-
konalování.

Na půdě takovýchto těžkých poměrů socialních
povstávaly vždycky systémy morálně asketické.

Když v Rusku po velikém, ale zatím marném
úsilí revolučním koncem sedmého a počátkem osmého
desíletí 19. století se začala reakce a osvětenější i čin-
nější část ruské společnosti se cítila znavena a po-
zbyla víry v možnost vítězství, tu jedním z nejcharak-
terističtějších projevů této reakce byl tolstojism, jako
směr eticko-filosofický.

Přinášel s sebou na jedné straně vysoký ideal
mravní dokonalosti, spočívající ve snaze po osvobo-
zení člověka z pout všelikých předpokladů a po založení
lidského života na práci, spravedlnosti a pravdě, na
druhé straně však — zúžení lidského života jistou aske-
sici, vystupující proti užívání tohoto života v celé jeho
úplnosti, jakož i negaci úsilného fyzického zápasu se
zlem v jeho nejrůznějších formách. Idealem tolstojis-
mu bylo odstranění dělní práce, život skromný a ne-
vášnivý, jehož základem by byl život fyzický a vnitř-
ní sebezdokonalování, jako nejvyšší cíl člověka.

Vystupuje proti veškerým formám útisku, ano i
moci a neguje vůbec stát v jeho hlavních základech,
tolstojism zahrnoval současně všechny politické zápa-
sy, všechny revoluce, všechno užití fyzického násilí i
proti neškodlivějším lidem, zločince nevyjímaje.

Narýsovali jsme pouze hlavní odstíny anarchismu,
pokud vystupují určité v životě nebo ve spisech jeho
theoretiků. Vedle těchto hlavních rozdílů jsou však
jiné, menší, kterých si zde nemůžeme všimati, ježto
podrobný jejich rozbor by zvětšil rozsah našeho spisu.

Ve třetím období anarchism celkem značně vzrostl,
má silný vliv, hlavně v zemích romanských, na jiné
strany, na literaturu a do jisté míry na celou společ-
nost.

V tolstojismu se zračily jednak určité idealní tuž-
by, jednak však — nechuť ke každému úsilnému zá-
pasu.

Tolstojism neměl vlivu na mocné tohoto světa:
vládní systém vlivem jeho se nezmínil, lidé, mající
moc, se jí neodrekli, ani nezměnili svého jednání. Měl
však vliv hlavně na lepší a přístupnější jednotlivce, na
takové lidi, k nimž dříve náleželi hrdinové zápasů lepší
části ruské společnosti s carátem. Tato sféra pod vli-
vem nového proudu změkla; místo, co by dále pokračo-
vala v boji s despotismem, upustila od něho, sníc
o zemědělských koloniích s prací fyzickou a rozjima-
jíc o dobru, spravedlnosti atd.

Období, v němž tolstojism z prvé doby svého roz-
voje měl v Rusku největší vliv, bylo současně obdo-
bím největší reakce a největšího útisku, obdobím, v
němž zásady společenské mravnosti byly šlapány nej-
častěji a nejzpuštěněji. Casem Tolstoj se začal zajímat
o otázky socialní a pozvolna jeho systém se zbavil
mnohých škodlivých prvků, ztrácel tím však nepo-
chybně na důslednosti. Jedna z hlavních, zároveň však
nejškodlivějších jeho zásad: neodpíratí zlu násilím —
zaujímá i dnes vynikající místo v jeho morálně-filo-
sofické soustavě.

Někteří tvrdí, že tolstojism vykonal mnoho dobrého,
že přiměl lidi, aby se zamyslili nad životním cílem,
že měl vliv na jejich sebezdokonalení a t. p. Nespor-
ně, měl některé dobré stránky. Ale nepatrný počet lidí,
kteří se chtěli a mohli zdokonalovati, nevyvážil oněch
ztrát, jaké utrpěla společnost ruská tím, že její pozor-
nost byla odvrácena od terénu osvobozených zápasů
s vládou a že mladé pokolení bylo od nich zadrženo a
obráceno k životu kontemplativnímu, propletenému
prací fyzickou, nebo sněním o takovém životě.

*) A. Hamon, Duševní povaha anarchisty, str. 132.

Vláda ruská byla tou dobou klidná. Vylávala nejhorší zákony a odmítala společnosti poslední zhytky prvotního reformu, zavedených za Alexandra II. . .

Tolstojism se svou passivitou a kladením etiky proti politice je tedy resultatem těžkých životních podmínek, vytvořených státními poměry ruskými. Od té chvíle, co v Rusku ožil revoluční hnutí, pozbyl svého vlivu na mládež. —

Psychologie anarchistů.

Základní vlastností všech anarchistů bez rozdílu odstinu je nechuť ke všem poutům i autoritám, politickým, sociálním i hospodářským stejně, jako náboženským, etickým a myšlenkovým. Neznačená to samozřejmě, že by anarchisté neměli svoji etiky, svých vědeckých teorií, sociálních ideálů atd., nýbrž, že žádají naprostou svobodu jednání a chtěli, aby skupiny společenské, stejně jako etické normy, povstávaly dobrovolně a nebyly vnucovány autoritou státu, boha neb teorií filosofických.

Individualistickým anarchistům dostačuje svoboda sama, o ostatní se nestarají. Veliká většina dnešních anarchistů vyznává současně názory komunistické. Psychologii Hamon věnuje celou knihu.²⁶⁾

Sebral bohatý autobiografický materiál mnoha anarchistů, náležejících k různým národnostem, rozsáhlý dotazník, v němž byly formulovány dvě otázky: 1.) Proč je někdo anarchickým (komunistickým) socialistou? 2.) Jak se stal anarchistou? Hamon v tomto dotazníku prosil o udání zaměstnání, věku, pohlaví a národnosti.

Srovnav svědomitě odpovědi, zmíněný autor dospěl k závěru, že anarchističtí socialisti, jak je jmenuje, což znamená komunistické anarchisty, mají tyto duševní vlastnosti: ducha vzpoury, lásku ke svobodě, sebelásku — individualism, lásku k bližnímu — altruism, citovost, cit pro spravedlnost, logický smysl, vědytivistu a ducha proselytismu.²⁷⁾

Káždou z těchto vlastností samu o sobě sledáváme často i u jiných lidí, kteří nejsou anarchisty a jenom všechny dohromady, podle mínění Hamonova, charakterizují anarchisty.

U rozmanitých jednotlivců kvantitativní poměr těchto vlastností je různý: u jedněch touha učinit lidi šťastnými změnou podmínek jejich existence má převahu nad láskou ke svobodě, u jiných naopak atd.

Všeobecné idee mají na anarchisty rozhodný vliv. Jejich rozumování má ráz výhradně abstraktní. Kritika převládá nad prací konstruktivně tvůrčí.

K této charakteristice stoupenců anarchismu připojili bychom určité metafyzické sklony, jež se projevují operováním absolutními pojmy. Nejdůslednější z anarchistů chtějí naprostou svobodu, nestarajíce se příliš o její možnost a z lásky k ní přehlížejí překážky, jež se zvedají na cestě k jejímu uskutečnění. Kritiku sociálních institucí stlačují na poukazování pouze k jejich špatným stránkám. Nedostatek smyslu pro skutečnost a snění rovněž vyznačují anarchisty. Mají dosti silně rozvinutou iniciativu.

Morální hodnota anarchistů je různá, tak jako v každé jiné straně, ale snad i různější. Jsou mezi nimi hrdinové, lidé velice obětovní, neobvyčejně čisti a dobří — stačí vzpomenouti Kropotkina, který je typickým představitelem nejlepší části anarchistů; ale jsou též i jednotlivci zdemoralisovaní, kteří v anarchismu — ovšem špatně pochopeném — nalézají průchod pro své nízké instinkty; do této kategorie náležejí, na příklad, stoupenci krádeže, jako prostředku protivlastnické propagandy.

Anarchisté provádějí zásady svobody v životě; projevují se ony v jejich poměrech osobních i rodinných.

²⁶⁾ A. Hamon, Duševní povaha anarchisty. (Přel. J. Jiříšek.) Praha 1898. (Zabaveno.)

²⁷⁾ Hamon, Duševní povaha anarchisty, str. 71.

NO A NA ZÁVĚR NĚCO K VOLBÁM

Rekněme, že v nějaké zemi je 90 volebních okresů, v nichž hlasuje 900.000 občanů; z těch 500.000 náleží ke straně pokrokové a 400.000 ke konservativní. Volební okresy nejsou zcela stejné, ale ve přibližné lidnatosti nepředstavují velkých rozdílů. Stoupenci pokrokové strany jsou seskupeni značným počtem ve 40 okresích, kde jest jich dohromady 400.000 a konservativců 10.000, celkem tedy 410.000 hlasujících; zbývajících 50 okresů čítá 390.000 konservativců a 100.000 pokrokových — celkem 490.000 hlasujících. Výsledek voleb je takový, že 500.000 hlasujících pokrokářů dobude většinu pouze ve 40 okresích, čili že bude zvoleno tolikéž jejich poslanců, kdežto konservativci, jichž je 400.000, tedy o 100.000 méně, než pokrokáři, budou mít většinu v 50 okresích a tolikéž poslanců. A tak strana početně slabší v národě zvolí, v našem příkladu, o 10 poslanců více, než strana čítnější.

Nemohu se zde pouštět do všech zajímavých výpočtů, jež se týkají této otázky, vytknu pouze, že na základě mathematických vzorců bylo dokázáno, že při volbách v okresích, které mají různý počet obyvatelstva, když spolu závodí dvě politické strany a jedna z nich má stoupence seskupeny větším počtem v menších okresů, tu $\frac{1}{2}$ hlasujících stoupenců jedné strany, rozptýlených ve většině okresů, může dát ve $\frac{1}{2}$ okresů většinu $\frac{2}{3}$. Vidíme tedy, jak obvyklý systém volební, dokonce i při všeobecném, rovném hlasovacím právu, nedává záruky, že většina v parlamentě se opírá o většinu v národě. Obvyčejný systém volební, dokonce i v nejlepším případě, když mezi většinou v národě a většinou v parlamentě panuje harmonie — má ještě tu vadu, že směry, jež tvoří důležitou menšinu v národě, mohou vůbec nemít zástupců.

CO K TĚLEŽNÍ? NO, SNAŽÍM!

JSME SE TAM DOSTAT DLOUHO, HLAVNĚ ŠIMPS
TAM VYUŽEL VELKOU AKTIVITU, ALE I JA JSEM
BYL RÁD, ŽE TAM JSEM, PROTOŽE JE LEPŠÍ KDYŽ
TAM JSEM M, NEŽ NĚJAKÁ DALŠÍ SRAČKA (GÖRRIE)
VIDEO - CURE V TOMTO I.F. - STRANA M - NA ŠPICI *

HLAVNĚ TADY NA SLOVENSKU JO POTŘEBA
PUNKU POPULARIZOVAT, PROTOŽE NA VÝCHOD OD
BLAVY JE TO VELKÍ VÍCE, TAM NIKDO STÁLE
NIC NEVÍ, PUNKOVÉ TAM JOU RY PRO NORMÁLNÍ
MÁDEJ - FAŠISTI, FETÁCI A ŽIGENCI A Z TOHOTO
POHLEDU NEBERU TAK TRAGICKY ANI NAŠE
"VÝBORNÉ ROZHOVORY V OFICIÁLNÍM TISKU", ZONA
NAPE ZA SKORO 6 LET EXISTENCE BĚLA NA
SLOVENSKU NIHO BAVI JEN TĚ KONCERTY
A Z TOHO JEJŠTĚ V PŘÍPADOVÝCH KONCERTY
Z NAŠ ZÁVĚT ZADŘELI NA V.I., PROSTĚ
SE TAM PUNKU BODI, TAKŽE T.V. ŽERU
JAKO DOBRÝ PROTŘEDSK PRO POPULARI-
ZACI JAK PUNKU TAK ZONY, BYLI

JSME RÁDI, ŽE JSME V TRIANGLU I KDYŽ TO
TĚDA ZDÁLEKO NEBYLO VIDEO POKŘE NAŠICH PŘEDTAV
ALE NEMUSEM JSME ŽELAT ŠÁDNĚ ÚSTUPKY, TAK
JSME TO VĚALI, KDYŽ TAM PO NAŠ POŽADOVÁ
LI NĚJAKÉ VĚCI KTERÉ "UPRAVIT" TAK ŽYCHON
SE NA NĚ VYBRALI STEJNĚ JAKO NA OPUS
PĚŘÍ ZA NÁMA V LÉTĚ, ŽE BY CHTĚLI
SINGL PIVO/ÚTOK..., VŠECHNO VYPADALO O.K.
DOKONCE V GRAHEROVU FALI, ŽE JI VÍŠEL
VŠECHNO SE ALG ZÁVĚT ZMĚNILO KCH
CE NĚJAKO KOMISI NEUŽILO "NA ZDRAVIE A
NA VRACANIE" ŽE TO MUSÍME ZMĚNIT, TAK
JSME BYLI OCHOTNI UDELAT KOMPROMIS:
"PBE ZDRAVIE A3 PREVRACANIE" - A3 SE
"VUK NAŠEK... ATD." ALE NE, ŽE ŠÁDNĚ
"VRACANIE", TAK JSME JI ODPověĎELI -
ŠÁDNĚ VRACANIE - ŽÁDNÁ DĚSKA. I KDYŽ
PO NI VELKÍ TOUŽINE, -
TEDEO JE TAM UŽ NOVĚ VEDENÍ
A CHTĚJI DOKONCE (PRÍ) LP - UVIDÍM!

Na špici

Ak nechceš urobiť žiadne kompromisy, stratíš poriadny počet predaných platní.
Určite veľa vecí prosté urobiť musíš, lebo ináč je na trojom mieste niekto iný. Napríklad
Top Of The Pops (anglický Triangel), sú kapely ktoré odmietajú sa zúčastniť. Majú
na to svoje dôvody - zlé vystupovanie, hádky s ostatnými kapelami a pod.
Ale keď tam nebudeme my, budú tam iní. Takto môžeme ukladat', že hráme niečo
lepšie. Pozerám sa na Top Of The Pops každýkrát - väčšinou je to strašné. Ale
každý sa na to pozerá, lebo sa môže rozčulovať.

R. Smith (The Cure)

IN FLAGRANTI č. 12 str. 1

Ahoj Zono!

Myslím, že vystoupit v televizi byla velká chyba. Televize v Československu i na celém světě záměrně zkresluje informace a lže lidem přímo do tváře. Nemohu souhlasit s názorem, když tam nebudeme my, budou tam ještě větší sračky. Bud' dají prostor všem kapelám i těm s radikálnějšími texty než jsou vaše, nebo je budeme ignorovat.

"Útok" byla skvělá písnička s výborným textem, ale právě jen do té doby než se z parodie všech žebráckových snaživců, stala snaživou sama. Navíc klip opravdu nebyl dobrý, takže z řad mládeže, která si myslí, že punkáci jsou fašisti, fetáci atd. zaujala asi málokoho. Naopak z mládeže, která ví, co punkáci jsou doopravdy, ste dost příznivců zklamali.

Zona A. To sčko jsem vždycky chápal jako anarchismus. A ten chce přece zrušit vládu a veškerý dohled nad námi. Z toho pohledu vaši spolupráci s vládní institucí jakou televize v této zemi je, už nechápu vůbec!

Moc se mi líbí, že jste nepřistoupili na ty bastardské požadavky Opusu a jestli můžu radit, serte na ně dál. S LP počkejte na nějakou malou nezávislou firmu, která nebude v područí vládního dozoru.

Ahoj Aleš Ježek

Milý, Zonýku !

Jsem velice rád, že jsi odpověděl na mou otázku z předchozí Sračky. Je však věc, která mě na Tvém vysvětlujícím dopise zaráží, avšak nepřekvapuje. Není mi totiž jasné o jaké "popularizaci punku" hovoříš. Myslím, že popularizace je od slova populární. Znamená to, že chceš aby byl punk populární. Jak populární? To chceš aby v televizi místo sobotního seriálu "Žena za pultem" hráli punkové kapely a aby zpívaly, jak jsou nekomerční a jak na všechny lidi serou a jak serou na peníze pro které to v žádném případě nedělají a jak nechou být slavní.

Já vím, je to asi dobrý pocit hrát v televizi při pomýšlení na to, že na mě čumí 1 000 000 onanistů a posílat je přitom do prdele (aspoň v duchu). Asi v každém z nás je takové to "něco" a to "něco" by se tu chtělo za ten krátký život podepsat, něčím co by tu bylo věčně a když ně věčně, tak aspoň nějaký čas. Je to i ve mně.

Jaroslav Ježek

"Všem punkrockovým kapelám!"

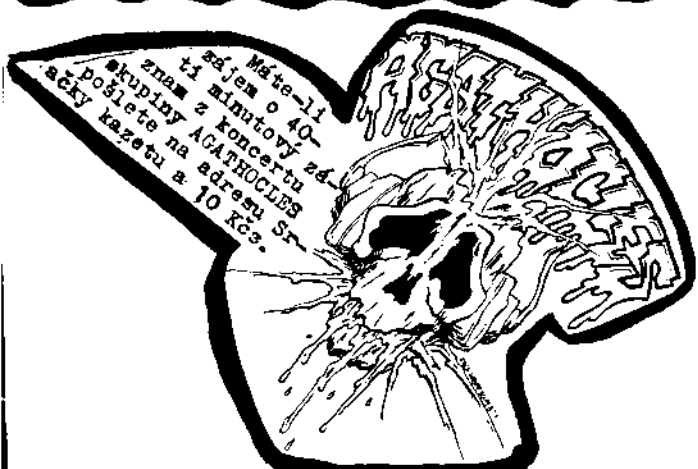
Za účelem vydání publikace o našich punkrockových kapelách s hudební přílohou /mg. Kezeta/, bych chtěl požádat všechny skupiny existující i ty které se rozpadly o jakýkoliv materiál - vznik, foto, nahrávky, texty, složení apod. zasílejte na adr.: Š.Stejskal, Šessova 32/14. 19000 Praha 9.

Výzva všem punkovým a undergroundovým kapelám

Morská nezavírala nahrávací společnost je ochotná distribuovat nahrávky československých kapel. Je nutné zaslat sluchou (kvalitní) kazetu s nahrávkou, případně přehrádli testu, sestavu kapely (ne-li podmínkou), fotografie (pro časopis) na adresu:

LUBOŠ DZÚRIK
SOV-ARMADY 45/36
911 01 TREŇČÍN

Odtud budou nahrávky hromadně zasílané do Morska. Na odeslání těchto materiálů se můžete spolehnout.

Tak, a to je konec Šračky č.6. Avšak není to vše co jsme za ty 3 měsíce udelali. Vyšla ještě příloha o skupině CONFLICT (rozhovor, recenze z koncertu, texty 88, 89 a možnost nahrátí - obal a to vše za 20 Kčs).

Moc díky všem, kteří něco poslali. Největší dík patří mymu bráchovi, který se odted stal třetím človíčkem, poté co se vrátil z pakárny, kteréj na Sračce pracuje.

Článek politika a politika byl napsán začátkem prosince.

Texty na zadní straně jsou Aleše a psal je při poslechu skupiny CARCASS.

Taky se nedivte, že zde není o českých kapelách (téměř), ale nikdo nám nic neposlal, tak předem děkujeme skupinám, které nám napíší.

Budu s tebou
Dokud se neútrhnu
Z dupěcní šnury
Pak už me nech zdechnout

Mesta a nast zemi
 Jeon plynnu
 To nent metatara
 den se vlypaly podelnice

Pojedl jsem, abych mohl zvracet
Nacpal jsem to do sebe a teď jsem plný hnusu
Stráka to ze mě všemi otvory
Chci dávat lásku, ale dávám zvratky

Mé tělo může za smrt tisíců neviných
Nikdy jsem nechtěl proti tomu něco udělat
Možek neovládá pahýly všech pěti končetin
Nezvládnou to dorozumět se s tebou

Chci všechno nebo nic bez pracovního poměru
Změny k lepšímu jsou hrozně pomalé
Kde není začátek není ani zlepšení
Knihy zůstanou dál zavřené vražda

Všechno to utíká moc rychle
Nebudu mít čas dorozumět se s tebou
Všechno to utíká moc rychle
Nebudu mít čas při mých
Jednadvacetkrát zpomalených reakcích

Bojím se kroků za dveřmi
Bojím se zvuku zámku
Probuží ve mně agresi,
Kterou nedokážu ničím udržet
Moje mozkovna plná ruce krve
Začne vířit a to se odráží v mých očích
Použiji násilí, které nenávidím
Použiji násilí, proti nenávisli
Všechno to způsobují okolnosti
Jsem úplně nevinný, když používám násilí

Cesta do mé lebky se uzavřela
Celková ztráta komunikace
Můj svět ztráta komunikace
Možek se nic neobsluhuje
Cesta se stal neobsluhuje
Reakce na všeobecně se uzavřela
Stádium trvalé nevědy blíž
Utlačení to všeobecně blíž
Cesta do mé lebky, co ve mně
Sebezabíjení ještě uzavřela
Cesta se uzavřela zbývá
Cestou pokračuje

Umiřám z tebe
Není to z nešťastné lásky
není to ze šťastné lásky
není to z lásky
na lásku se neumírá
umiřám z tebe

Umírám z tebe
Tohle není píseň o lásce
není nutno zpívat o ničem
dnes není nutno zpívat o ničem
proč jsem tě nemiloval platonicky
Umírám z tebe
bude žádná píseň o lásce
žádná píseň o ničem
jsou žádné

Umírám z tebe
Už nebude žádná píseň o lásce
už nebude žádná píseň o ničem
životní problémy jsou tak prosté
životní problémy nejsou žádné
Umírám z tebe
to fakt krásné
to fakt zapomenou
to fakt krásné

Umrám z tebe
Bylo to fakt krásné
nikdy na to nezapomenu
není už moc času
brzo se zapomene na mě
Umrám z tebe A.I.D.S.